

**HELLE
ELLER
LØKKE?**

red. Clement Behrendt Kjersgaard
& Nikolaj Vitting Hermann

HELLE ELLER LØKKE?

RÆSONS PAPERBACKS

HELLE ELLER LØKKE?
Udgivet af RÆSONs FORLAG, KØBENHAVN
www.raeson.dk

ISBN rød udgave: 978-87-992869-8-0 (EAN 9788799286980)
ISBN blå udgave: 978-87-992869-9-7 (EAN 9788799286997)

2. udgave, 1. oplag

Redaktion:
Clement Behrendt Kjersgaard og Nikolaj Vitting Hermann
Omslag, design og DTP: 2Krogh A/S
Korrektur: Lars Theil Münster og Anita Behrendt
Fotos: Venstre (blå forside med Lars Løkke Rasmussen)
og Socialdemokraterne (rød forside med Helle Thorning-Schmidt)
Redaktionen afsluttet 18/8 2010
Udbyggende interviews af Pernille Slot Hansen foretaget 12-13/10 2010

Tidligere bøger fra RÆSON:
„USA/Europa - fjender i fællesskab?“ (med Forlaget Halfdan, 2003)
„Bushs Amerika“ (med People's Press, 2005)
„Velkommen til Opruddet“ (2009)

INTRODUKTION

FRA SF's magtfulde unge næstformand til Danmarks selvudnævnte „Frihedsminister“. Fra kvinden, der som 23-årig repræsenterede sit parti i en afslutningsdebat på tv til den tidligere forsvars- og justitsminister, der overraskende forlod Christiansborg for at blive chefredaktør på Ekstra Bladet. Denne bog samler politikere, eksperter og kommentatorer med vidt forskellige holdninger, præcis som RÆSON har gjort det siden 2002. Bogens mission: at tage et satellitfoto af det politiske landskab før valget – så vi kan se, hvor vi ender, hvis vi går til højre eller venstre.

I bogens første del fortæller otte dagsordensættende politikere, hvad der vil – og bør – afgøre valgets udfald.

Bogens anden del handler om de to statsministerkandidater, deres projekter og deres partier, deres styrker og svagheder.

Bogens tredje del forfølger nogle af de udviklinger, der bliver afgørende for valget. Hvad flytter vælgerne? Hvilke store temaer skjuler sig under den daglige debat? Kan politikerne styre samfundsudviklingen?

Det ligner Danmarkshistoriens længste og mest brutale valgkamp. I sit kapitel gætter Hans Engell på, at valget først kommer i september 2011. I så fald vil vælgerne have været vidner til en næsten to år lang styrkeprøve mellem regering og opposition, som udspiller sig på baggrund af den værste økonomiske krise i 70 år. Både hvad angår politikken og økonomien befinder Danmark sig – efter næsten ti år med ganske faste spilleregler – i en periode med kolossal uforudsigelighed.

Redaktørerne
København, 18. august 2010

OM 2. UDGAVE

Dette er anden udgave af „Helle eller Løkke?“. Redaktionen blev oprindeligt afsluttet 18/8 2010, men journalisten Pernille Slot Hansen har til denne nye udgave interviewet 5 af bidragsyderne om den politiske udvikling siden. Efter deres respektive kapitler følger interviewene (lavet d. 12-13/10 2010) med:

*Henrik Qvortrup,
Hans Engell,
Troels Mylenberg,
Jarl Cordua,
Søren K. Villemoes og Troels Heeger*

Købere af bogen kan finde gratis ekstramateriale på RÆSONs website: www.raeson.dk

København, 9. november 2010

POLITIK I VERDEN 2000-2010

Dom i USA's Højesteret gør Bush til præsident (Bush: 47.9%, Gore: 48.4%)	12/12 2000
Al-Qaida angriber New York og Washington	11/09 2001
USA invaderer Afghanistan, hvor Al-Qaidas lejre beskyttes af Taleban	07/10 2001
USA indleder krigen mod Irak Bagdad falder	20/03 2003 09/04 2003
George W. Bush bliver genvalgt (Bush: 50.7%; Kerry: 48.3%)	02/11 2004
Frankrig stemmer nej til EU's forfatning (54.7% nej, 45,3% ja)	29/05 2005
Holland stemmer nej til EU's forfatning (61.6 % nej, 38.4% ja)	01/06 2005
Demokraterne erobrer Kongressen ved Midtvejsvalget	07/11 2006
Banken Lehman Brothers erklærer sig fallit – Finanskrisen begynder	15/09 2008
Barack Obama vælges til USA's præsident	04/11 2008
Obama øger antallet af soldater i Afghanistan og lover tilbagetrækning fra 2011	01/12 2009
COP15-mødet slutter med „The Copenhagen Accord“, ifølge mange et skuffende resultat	18/12 2009
Obama bekræfter, at USA pr. 31/08 afslutter sin krigsdeltagelse – „combat mission“ – i Irak	02/08 2010

POLITIK I DANMARK 2000-2010

20/11 2001	Anders Fogh Rasmussen vinder folketingsvalget (VKO: 94 mandater)
14/12 2001	Folketinget beslutter, at Danmark skal gå ind i Afghanistan
14/12 2002	Lykketoft vælges til formand for S
17/01 2003	„Udfaldet af kulturkampen afgør Danmarks fremtid“, udtaler Fogh til Weekendavisen i det interview, der betragtes som et af udgangspunkterne for „Værdikampen“
21/03 2003	Folketinget beslutter, at Danmark skal gå ind i Irak – for stemmer V, K og DF
15/5 2003	Folketinget beslutter, at Danmark skal være en del af den multinationale sikringsstyrke i Irak – for stemmer V, K, DF, S og Kristeligt Folkeparti
08/02 2005	VK-regeringen bliver genvalgt (VKO: 94 mandater)
12/04 2005	Helle Thorning-Schmidt vælges til formand for S
28/04 2005	Villy Søvndal vælges til formand for SF
30/09 2005	Jyllands-Posten bringer Muhammed-tegningerne
07/12 2005	Muhammedtegningerne er på dagsordenen ved et møde i OIC (Organisation of the Islamic Conference)
23/1 2006	Saudi-Arabien fordømmer tegningerne. I ugerne herefter følger en serie af protester, optøjer og angreb på danske ambassader
21/02 2007	VK-regeringen meddeler at Danmark trækker sig ud af Irak
07/05 2007	Naser Khader m.fl. danner Ny Alliance
15/06 2007	Margrethe Vestager vælges som leder af R
13/11 2007	VK-regeringen bliver genvalgt (VKO: 89 mandater)
19/02 2008	„Til disse mørkemænd vil jeg sige: Gå ad helvede til“. Villy Søvndal kritiserer Hizb-ut-Tahrir i et interview med JP
9/09 2008	Lene Espersen vælges til formand for K
20/03 2009	Johanne Schmidt-Nielsen udpeges som politisk ordfører for EL
24/02 2009	VK fremlægger forslag til en Skattereform, herunder skattelettelser
05/04 2009	Lars Løkke afløser Fogh
23/08 2009	S-SF fremlægger første del af skatteudspillet „Fair Forandring“
23/02 2010	Løkke gennemfører stor regeringsrokade
11/05 2010	S-SF fremlægger kriseplanen „Fair Løsning“
19/05 2010	VK fremlægger „Genopretningsplanen“

INDHOLD

DEL I

OO'ERNE BLEV DET LIGEGYLDIGE ÅRTI	15
Mette Frederiksen	
DET SIKRE VALG	22
Henriette Kjær	
NYE REGLER	29
Margrethe Vestager	
VIL DANMARK VÆRE ET RIGT LAND?	36
Kristian Jensen	
SOCIALISTERNE KOMMER.	42
Thor Möger Pedersen	
DEN NØDVENDIGE DISKUSSION	48
Morten Messerschmidt	
EN RIGTIG RØD REGERING	54
Johanne Schmidt-Nielsen	
ÆGTE POLITIK	61
Søren Pind	

DEL II

POLITIK ER PERSONER – EN GUIDE TIL DE SYV PARTILEDERE . . .	69
Henrik Qvortrup	
1.1.1.2.	81
Anne Sofie Kragh	
DE BLÅ SOCIALDEMOKRATER	87
Christine Cordsen	
LØKKE PÅ KONTRAKT	94
Niels Krause-Kjær	
HVAD ER DER GÅET GALT FOR LØKKE?	100
Hans Engell	
STATSMINISTER THORNING-SCHMIDT?	114
Troels Mylenberg	

HELLES RISIKO, LØKKES CHANCE.	123
Johannes Andersen	

SYV TRIN TIL EN BØRGERLIG SEJR	130
Jarl Cordua	

HVAD FOGH HAR LÆRT HELLE.	141
Michael Kristiansen	

HELLE FRA ISHØJ	147
Lars Olsen	

FREMTIDEN ER STORBYERNE – OG DE TILHØRER HELLE.	154
Lars Trier Mogensen	

DEN NYE POLITISKE KORREKTHED.	160
Georg Metz	

KAN HELLE TAGE VÆRDIKAMPEN?	166
Søren K. Villemoes og Troels Heeger	

UDKAST TIL OBDUKTION AF EN POLITISK SELVMORDER.	177
Peter Kurrild-Klitgaard	

DEL III

DEN KLASSISKE POLITIKERS SIVENDE DØD	191
Susanne Hegelund	

BRANDS – PARTIERNE SOM VI KENDER DEM.	198
Sigge Winther Nielsen	

VÆLGERNE ER IKKE TIL SALG	206
Rune Stubager	

TO VEJE FOR DANMARK	213
Peter Nedergaard	

SKAL DANMARK I KRIG IGEN?	219
Mikkel Vedby Rasmussen	

HVOR ER MAGTEN BLEVET AF?	224
Christian S. Nissen	

DEN HERSKENDE KLASSES FALLIT	232
Lars Bo Kaspersen	

DEL I

Finanskrisen har gjort forskellene tydelige igen. Dansen om midten er nu endelig erstattet af en reel politisk fejde. To økonomiske planer er lagt frem. Enigheden er ophørt.

00'ERNE BLEV DET LIGEGYLDIGE ÅRTI

Mette Frederiksen

DEN POLITISKE VÆRDIKAMP handler ikke først og fremmest om burkaer, men om kroner og ører. Ved valgene i 2001, 2005 og 2007 tog den politiske højrefløj patent på værdikampen og definerede ikke alene venner og fjender, men også spillereglerne for den politiske kamp. Derfor var kampen for os socialdemokrater tabt på forhånd.

Men præmissen var forkert. Den værdipolitiske udfordring for Danmark handler ikke først og fremmest om islam og straffelovens bestemmelser. Den handler derimod om samfundets værdier – om klassisk fordelingspolitik, og om den kollektive vilje til at forme en udvikling, der kommer alle til gode.

Ikke at indvandringen til Europa og den kriminelle forråelse ikke er relevante samfundsanliggender eller udfordringer. For det er de. Men at de er det væsentligste for Danmarks fremtid og vores samfunds almindelige velbefindende er selvsagt ude af proportioner.

Det krævede en international finansiell krise, før vi fik erkendelsen af, at samfundsdebatten var blevet forskruet. I Danmark forplantede den udefrakommende krise sig hurtigere end i andre lande til en national økonomisk krise. Otte års lemfældig og uansvarlig økonomisk politik stod afklædt tilbage, og pludselig blev forskellene i dansk politik tydelige igen. Dansen om midten er nu endelig erstattet af en reel politisk fejde. To økonomiske planer er lagt frem. Enigheden er ophørt.

Mit første valg som socialdemokrat var i 1990. Jeg var 12 år gammel og kan huske den kollektive stolthed, da Svend Auken gik op af den berømte trappe på Christiansborg. Det var et øjeblik af sejr med følelsen af,

at den „rigtige“ havde vundet. 2001 var mit første valg som kandidat. Valgkampen var en meget blandet størrelse. I min egen kreds, Ballerup, var opbakningen til S rigtig god. Men mange borgere havde desværre vendt ryggen til den daværende SR-regering: Man kunne mærke på gaden, at der ville komme et regeringsskifte. Det blev valget, hvor Fogh kunne stå under laserlys og mekanisk valgkampsmusik og erklære VKO-æraens begyndelse. Jeg husker først og fremmest bedrøvelse; en følelse af, at det ville blive en hård periode i dansk politik. Og en frygt for, at især de dårligst stillede ville blive klemte.

oo'erne var et mærkeligt årti. Det gik godt under Anders Fogh, vil mange sikkert mene. Privatforbruget steg. Fri-værdierne blev danskernes foretrukne samtaleemne, og de fleste var i beskæftigelse. Men blev vi reelt rigere – fik vi det bedre?

VKO har nu snart regeret Danmark i ti år. Jeg tror og håber, vi nærmer os en afslutning. oo'erne fremstår nemlig efterhånden mere og mere som et ligegyldigt årti. De borgerlige brugte ikke perioden til at skabe varige forbedringer for vores samfund. Færre unge får i dag en ungdomsuddannelse. Beskæftigelsen er de senere år faldet næsten dobbelt så meget, som ledigheden er steget, derfor står flere nu uden for arbejdsmarkedet. Vi mister arbejdspladser i tusindtal. Forskningen er ikke for alvor blevet prioriteret. Den trafikale infrastruktur minder mere om Frilandsmuseet end om fremtiden. Udkantsdanmark er stået af, og erhvervspolitik er noget, der er henvist til tænketanke – ikke til praktiske politiske beslutninger.

Tiden er blevet spildt.

Ved et årtis afslutning skal der kunne sættes nogle flueben. En befolkning skal kunne mærke nogle reelle forbedringer og forskelle. Som danskerne kunne det efter 60'ernes vækst med boligforbedringer, udbygning af velfærdssamfundet og bedre muligheder for kvinder for at have udearbejde. Eller som vi kunne efter 90'erne, hvor

årtiet blev åbningen til optimisme og globalisering efter Berlinmurens fald.

Målet med oo'erne kunne have været et samfund med færre sociale problemer, en højere sundhedstilstand, et bedre samlet uddannelsesniveaue eller en bedre placering i den globale konkurrence. Intet af det er opnået. Og derfor møder det borgerlige samarbejde sine hidtil største problemer. For hvad vil højrefløjen egentlig? Det er jo ikke danske muslimers skyld, at asiaterne løber fra os i det globale kapløb om fremtidens arbejdspladser. Det er jo ikke på grund af strafferammerne, at danske unge, der vokser op i de dele af Danmark, der så poetisk er blevet udråbt som „den rådne banan“, ikke får den tilstrækkelige uddannelse. Årsagen til den manglende udvikling og begyndende afvikling skal findes i forkerte politiske beslutninger og manglende årvågenhed i forhold til et lille lands udfordringer. Ansvar er med andre ord politisk.

Og forklaringen ligger i den reelle værdikamp: at pengene er blevet brugt til noget andet. I valgkampen 2007 fremførte vi socialdemokrater, at valget stod mellem velfærd eller skattelettelse. Sjældent er et politisk budskab blevet mål for så meget kritik. Det var tomt og hult, måtte man forstå. Men vi havde jo ret: Danskerne kunne ikke få begge dele. Først kom de ufinansierede skattelettelse samt en efterfølgende underfinansieret skattereform, der gjorde det økonomiske råderum til varige forbedringer af velfærdssamfundet markant mindre. Den økonomiske krise har forværret budgetterne yderligere, og nu står den så på smalkost alle steder.

En større grad af økonomisk omtanke i både det private og offentlige forbrug er nu nok meget sundt for den danske folkesjæl. At have det privilegium at forvalte de danske skatte kroner kræver en enorm omtanke, og indtil nu har man altid kunnet finde endnu et hjørne af den offentlige sektor, hvor ændrede arbejdsgange har betydet øget effektivitet eller en bedre udnyttelse af midlerne. Den mængde er endnu ikke afsluttet, og derfor er det i princippet altid sundt at blive afkrævet en hård prioritering af

midlerne. Men der er langt herfra og så til den blinde og uigennemtænkte hestekur, som er blevet udtænkt og formuleret af Claus Hjort Frederiksen og resten af det borgerlige flertal: En opbremsning i den offentlige økonomi som er alt, alt for kortsigtet.

VKO's krisehåndtering virker først og fremmest gammeldags.

Man hænger fast i et påstået og i øvrigt misforstået konfliktforhold mellem den offentlige og private sektor, selvom de sektorer er hinandens forudsætninger – både på grund af landets beskedne størrelse og på grund af den særlige indretning af velfærdssamfundet.

Man lægger op til besparelser på både folkeskolen, ungdomsuddannelserne og de videregående uddannelser, selvom alle er enige om, at en bedre uddannet arbejdsstyrke er alfa og omega for både Danmarks konkurrenceevne og potentiale i det hele taget.

Man tror hårdnakket på, at det er det private forbrug, der skal stimuleres, selvom stort set alle økonomiske analyser slår fast, at den mest effektive vej til at sikre en hurtig vækst i beskæftigelsen er at fremrykke offentlige investeringer.

Den lidt tilbagelænedede facon kombineres samtidig med en uhyre skæv fordelingspolitik, hvor skattelettelserne gives i toppen, dagpengerettighederne begrænses, og de sociale problemer rodfæstes.

Jeg tror egentlig, at mange mennesker – ikke kun venstrefløjens trofaste vælgere – kan se, at det er uholdbart. Derfor efterspørger et flertal af danskerne et politisk skifte. Den kortsigtede og lidt fladpandede kontraktspolitik må erstattes af nogle mere langsigtede politiske visioner. Det handler både om de tørre tal på bundlinjen og vores fælles liv i øvrigt.

Udviklingen bør først og fremmest styres af følgende mål: holdbarhed i økonomien, mere og bedre uddannelse, samt retfærdighed og solidaritet.

Der skal styr på dansk økonomi igen, og holdbarheden skal genoprettes. Men intet samfund kan spare sig

ud af en krise: Der skal også satses på fremtiden. Som bekendt er vores centrale forslag derfor, at vi samlet set som befolkning skal arbejde mere. Strategien består primært af to dele. For det første skal der indledes trepartsforhandlinger med henblik på en forøgelse af arbejdstiden („12 minutter om dagen“). Og for det andet skal de unge hurtigere igennem deres uddannelser.

Desuden skal Danmark igen på reformsporet. Alt for mange mennesker med en rest af arbejdsevne er blevet førtidspensioneret og dermed sat uden for arbejdsstyrken, og trods mange års økonomisk fremgang før krisen modtager tusindvis af danskere kontanthjælp. Både kontanthjælps- og førtidspensionsområdet skal reformeres med henblik på at sikre også borgere med sociale problemer eller nedsat arbejdsevne en tilknytning til arbejdsmarkedet og dermed selvforsørgelse.

Og så skal der for alvor satses på uddannelse. Jeg besøgte for nogen tid siden en stor og i øvrigt hæderkronet dansk virksomhed, der både har en stor medarbejderstab i Danmark og samtidig et solidt tag på eksportmarkedet. Jeg spurgte dem, hvilken konkurrencefordel Danmark har på det globale marked. Svaret var ret enkelt: Vores kreativitet. Evnen til at se nye muligheder og tænke ud af boksen. Jeg tror, det er rigtigt. Og derfor skal den kreativitet fremmes. Spørgsmålet er, om den førte folkeskolepolitik i tilstrækkelig grad tager højde for det. For slet ikke at tale om vores ungdomsuddannelser? Vi skal stoppe nedgangen i antallet af unge, der reelt gennemfører en kompetencegivende uddannelse, erstatte besparelserne på uddannelsesområdet med investeringer, og sætte målrettet ind i forhold til hver enkelt elev.

Sidst men ikke mindst skal solidariteten have et ordentligt boost. Solidaritet, fællesskab og sammenhold har vi ikke hørt meget til de senere år. Det skal blive anderledes. For Danmark er intet uden. Vi er grundlæggende et folkefærd, der vil hinanden det godt. Det er et kollektivt karaktertræk, der skal stimuleres og understøttes. Og tag ende-

lig ikke fejl. Også det er en politisk opgave. Den politiske dagsorden, som den sættes af Christiansborg, sætter sit præg på samfundet, og en kommende regering vil i både ord og handling have som formål at understøtte fællesskabet og solidariteten. Både mellem forskellige befolkningsgrupper og generationer. Derfor skal der indføres en fattigdomsgrænse, så den stigende fattigdom udfordres og afskaffes. Derfor skal der i skellet mellem offentlig og privat understøttes nonprofit-virksomheder, så flere mennesker får foden inden for på arbejdsmarkedet. Sådanne skal uligheden få kamp til stregen. Fordi et Danmark uden fattigdom både bogstaveligt og i overført betydning gør os alle sammen rigere.

Det eneste gode, man kan sige om økonomiske kriser, er, at man kan blive klogere af dem. En økonomisk optur baseret blandt andet på spekulation, kunstige boligbobler og et ureguleret finansmarked er et alt for usikkert økonomisk fundament. Derfor skal vi ikke igen basere en økonomisk vækst på lånte penge. Lad nu den progressive del af Danmark få lov til at tegne skitsen til fremtiden. Vi behøver ingen fjendebilleder for at gøre det. Vi behøver hverken får eller bukke. Og vi behøver heller ikke sende børn i fængsel. Vi behøver ikke favorisere dem, der i forvejen lever på solsiden. Vi har ikke tænkt os at spille det næste årti.

Men lader det sig overhovedet gøre at få en diskussion af disse emner? Meget tyder på, at den kommende valgkamp i stedet kommer til at gå op i – undskyld mig – relativt ligegyldigt personfnidder og det amerikansk inspirerede „negative campaigning“, således at det er meningsløse skræmmekampagner eller offentlige „rettergange“ om de respektive politikeres private forhold, der kommer i centrum. Men det bliver Danmark jo hverken klogere, rigere eller mere solidarisk af. Tilbage står derfor håbet om en god gammeldags og fair politisk valgkamp. En valgkamp, hvor vi kæmper på politiske og ideologiske forskelle. Og hvor vi hver især står ved konsekvenserne af vores politik. Valget er mere reelt end i mange år.

Mette Frederiksen (f.1977) har været medlem af Folketinget for Socialdemokraterne siden 2001 og fra 2005 sit partis næstformand. Forfatter til „10 Socialdemokratiske teser“ og aktiv samfundsdebattør. Uddannet BA i samfundsfag samt MA i Afrikastudier.

Det vil lykkes for VK at vinde valget, fordi vi har haft mod til at træffe de svære og ubehagelige valg. Når vi siger, at vi vil passe på dansk økonomi – så er det ikke et løfte, men et faktum.

DET SIKRE VALG

Henriette Kjær

FOLKETINGSVALGENE I 2001, 2005 og 2007 blev vundet på udlændingepolitikken. Intet andet politisk emne har haft så stor betydning for Socialdemokratiets vælgermæssige problemer – og på intet andet politisk område har oppositionen haft sværere ved at finde en politisk vej, som et flertal blandt vælgerne kunne støtte. Socialdemokraterne bildte sig selv ind, at de tabte valget i 2001 på grund af ændringer i efterlønnen, som Nyrup ellers havde lovet ikke at røre ved. Jeg tror, det spillede en mindre rolle og ærgrer mig over, at spørgsmålet om en reform af efterlønnen siden dengang er blevet tabu for Socialdemokraterne.

Men det er også værd at bemærke, at de tre nævnte folketingsvalg alle er blevet holdt i en periode med økonomisk højkonjunktur. Socialdemokraterne tabte ikke regeringsmagten i 2001, fordi de havde misrøgtet dansk økonomi: den havde det godt. Og ved de efterfølgende valg har VK-regeringen været begunstiget af, at der var råd til tingene. Råd til forbedringen på velfærdsområdet – og råd til at lette indkomstskatten. Oppositionens trivielle melodi om de massive nedskæringer i danskernes velfærd fandt ingen klangbund blandt vælgerne.

Samtidig har Venstre, Dansk Folkeparti og vi Konservative udgjort et troværdigt og fasttømret fundament for regeringen. Vælgerne har klart vidst, hvad de ville få – mens oppositionen har været en politisk rodebutik. Hvem skulle danne regering? Kunne S og R overhovedet blive enige om et politisk grundlag – og hvad med SF? Ville de blive regeringsduelige?

Så vores succes indtil nu kan set med mine øjne sammenfattes i udlændingepolitikken, de gode økonomiske forhold for danskerne, og så at oppositionen ikke har udgjort et reelt ledelsesmæssigt alternativ for vælgerne.

Det valg, som skal holdes i 2011, bliver anderledes.

Alle kan formentlig huske, hvor de befandt sig den 11. september 2001, da tvillingetårnene på Manhattan blev angrebet. Men der er vel næppe særligt mange, der kan stadfæste ganske præcist, hvad de foretog sig godt syv år senere, nærmere betegnet den 15. september 2008, da Lehman Brothers – den internationale bank- og finanskoncern med hovedsæde i New York – meddelte, at den indgav konkursbegæring. Selv om denne dag på mange måder kan siges at have lige så stor betydning for vores levestandard som angrebet på World Trade Center.

For hvor terrorangrebet i 2001 signalerede starten på opgøret mellem den frie verden og de islamiske fundamentalister – hvorefter intet sikkerhedspolitisk anliggende har været det samme – så markerede krakket af Lehman Brothers starten på den dybeste økonomiske krise i den vestlige verden siden depressionen i 1930'erne.

Det kommende folketingsvalg kommer derfor i høj grad til at dreje sig om økonomi. For selvom dansk økonomi ikke er nedsmeltet – selvom ledigheden ikke længere stiger – så er krisen og effekterne af krisen langt fra overstået.

Politisk har vi også fået nye forhold. Oppositionen har rokeret brikkerne lidt om. S udgør nu sammen med SF kernen i alternativet til regeringen – mens de Radikale mest er i opposition. Men alt i alt står oppositionen mere samlet end ved de tre sidste valg. Vælgerne vil derfor blive stillet over for to klare regeringsalternativer – VK og S-SF.

At vinde et valg efter ti år i regering er en bedrift. Historisk set sker det sjældent – vi skal i hvert tilfælde langt tilbage i den politiske Danmarkshistorie. Når jeg så alligevel tror, at det vil lykkes for VK at holde fast i regeringsansvaret, skyldes det, at vi har haft mod til at sige og gøre de ubehagelige ting. Vi har taget de svære og ubeha-

gelige valg. Realiteten er jo, at VK-regeringen og Dansk Folkeparti kunne have valgt at lade regningen for krisen ligge i skuffen til et valg var overstået. Dansk økonomi har det godt nok til, at vi kunne have været kyniske og valgt at lade regningen ligge til vælgerne havde stemt – enten med det resultat, at vi så havde fire år til at gøre de ubehagelige ting, eller at regningen skulle betales af en ny S-SF regering.

Men vi valgte det ansvarlige – det troværdige – nemlig at præsentere danskerne for kriseregning nu. Og bede dem være med til at betale. Velvidende at dette ville være et brud med nogle af de løfter, vi havde givet før sidste valg – og velvidende at nogle af de økonomiske indgreb ville være alt andet end populære. Vi har vi vist, at vi tager et dybt og seriøst ansvar for det danske samfund. Når vi siger, at vi vil passe på dansk økonomi – så er det ikke et løfte, men et faktum.

Ser vi på EU, har den økonomiske krise ført til et paradigmeskift i holdningen til spørgsmål som budgetunderskud og økonomisk ansvarlighed. Det skyldes ikke, at EU eller EU-landene pludselig har set lyset. Det skyldes markedernes rå magt. Hvor det tidligere blev, om ikke accepteret, så i hvert fald stiltiende tolereret, at nogle af medlemslandene kørte med for store budgetunderskud og i realiteten levede over evne, så kan dette ganske enkelt ikke lade sig gøre længere. De finansielle markeder signalerer med sekunders præcision, at man ikke vil finansiere massivt statsligt overforbrug. Det har de mærket i Grækenland, Irland, Storbritannien, Spanien og Portugal. Der er i dag ikke noget alternativ til en ansvarlig økonomisk politik, hvor man har styr på det offentlige budgetunderskud.

Jeg vil gå så langt som at sige, at selv S-SF har været nødt til at acceptere de nye præmisser omkring økonomien.

Efter min mening har vælgerne forståelse for, at vi i krisetider naturligvis må begrænse det offentlige forbrug. Ellers kommer deres børn til at hænge på regningen, og det er der ikke ret mange, der er interesserede i.

S-SF's bud på en plan for dansk økonomi, „Fair Løsning“, beskriver også en vej for Danmark – hvor der ikke er penge nok, og vi bliver nødt til at yde noget mere for at få pengene til at passe. Vi kender efterhånden S-SF's berømte tilbud til danskerne om, at vi alle skal arbejde 12 minutter mere om dagen til bevidstløshed.

Så langt så godt.

Men består S-SF troværdighedsprøven?

Nej. Nok peger de på noget, der er brug for – nemlig en større arbejdsindsats i det danske samfund – men de anviser ikke konkret, hvordan den skal fremskaffes.

Derfor har stort set alle fagøkonomer også dømt „Fair Løsning“ for utilstrækkelig – løs i fugerne – og selv fagbevægelsen, som skulle levere de berømte 12 minutter ekstra, er røget i totterne på hinanden. Ingen har lyst til at sidde med regningen.

Det er et stort problem for S-SF, for økonomisk politik handler om én ting: troværdighed.

Det giver mig håb om, at når vi skal til stemmeurnerne, vil regeringspartierne blive belønnet og oppositionen straffet. Dette selvom meningsmålingerne igennem en periode har givet et andet billede.

Vores styrke vil også være, at selvom S-SF på værdipolitiske områder har søgt at kopiere regeringen, så vil der, jo tættere vi kommer på et valg, opstå usikkerhed om deres kurs. Hvor stor skal de Radikales indflydelse være på udlændingepolitikken?

Svaret må givet gysen langt ind i SF.

Som ung folketingskandidat blev jeg før valget i 1990 tildelt et valgmøde på Flydedokken nede på Århus Havn. Sjøvt nok havde ingen af de mere etablerede kandidater og MF'ere følt sig kaldet til at deltage i dette møde, og det var heller ikke konservative kernevælgere, der kom mig i møde, da værftsarbejderne i deres blå kedeldragter og med madpakken under armen ankom til kantinen, hvor mødet skulle holdes. Min modkombattant var Anne-Marie Meldgaard fra Socialdemokratiet, og jeg indså på forhånd, at slaget nok var tabt.

Men op af tasken fremdrog Anne-Marie Meldgaard Socialdemokraternes nye udspil „Gang i 90érne“. Udspillet var i høj grad forfattet af Mogens Lykketoft og var en klar frontforandring for Socialdemokraterne, der siden partiet måtte afgive regeringsmagten i 1982 ikke havde kunnet opnå troværdighed på det økonomiske område. Arbejderne på Flydedokken var ikke ubetinget begejstrede for det nye socialdemokratiske udspil, som de klart opfattede som en højredrejning, så en del af brændet faldt ned over Anne-Marie Meldgaard, og jeg kunne gå derfra i nogenlunde forfatning.

Alligevel blev den frontforandring, Socialdemokraterne lavede med udspillet fra 1989, et vendepunkt for den daværende opposition – fordi den medførte, at de Radikale genfandt tilliden til S. Det var „Gang i 90érne“ der – Tamilsagen upåagtet – gjorde, at de Radikale støttede en socialdemokratisk ledet regering, da Schlüter måtte gå af i utide.

For at socialdemokraterne kan genvinde regeringsmagten igen i det nye årtusinde har de brug for en frontforandring på udlændingeområdet. Jeg mener ikke, at de kan levere en sådan.

Socialdemokratiske vælgere bakker i høj grad op om regeringens stramme udlændingepolitik. De ønsker garantier for, at den vil fortsætte under en socialdemokratisk ledet regering. Og her ser vi Socialdemokraternes akilleshæl. For hverken SF eller de Radikale kan eller vil støtte den stramme udlændingepolitik. SF´s ledelse prøver godt nok at komme Socialdemokraterne i møde, men det skaber store problemer i SF's bagland. Samtidig har de Radikale gjort det til en mærkesag at slække på udlændingepolitikken og arbejder aktivt på at få afskaffet 24-års reglen. Men slækker Socialdemokraterne på den nuværende udlændingepolitik, kan de godt vinke farvel til 5-10 procentpoint af vælgerne. De står altså i et klar dilemma i denne sag.

Troværdigheden omkring en eventuel S-SF-R-regerings udlændingepolitik kan ligge på et meget lille sted. Og i sidste ende handler det om, hvem der i væl-

gernes øjne vil være troværdige at overlade regeringsansvaret til.

En regering, der har siddet i mange år, vil altid blive ramt af, at nyhedens interesse er væk. Der er ingen lette point at score. Man kan ikke give tidligere regeringer skylden for ulykkerne. Og medierne gider ikke høre på dårlige undskyldninger.

For en opposition gælder det modsatte. Det virker spændende at forestille sig Helle og Villy i ministerierne. Og hvad med de andre spændende ministeremner? Nye kræfter nye ansigter – nye portrætter og spændende historier.

Men også her gælder, at det kommer til at handle om troværdighed. Ikke mindst fordi tiderne er usikre, og økonomien vil være i højsædet. Derfor er jeg optimist. Jeg tror faktisk, at vælgerne ved det kommende valg vil vælge det sikre. Det, man kender. Dem, som har vist, at de kunne håndtere den største økonomiske krise siden 30'erne. Jeg tror, at tilliden til, at vi fastholder en stram udlændingepolitik vil komme til at veje tungere end vælgernes lyst til at se nye ansigter.

Men spændende bliver det. Og intet er givet på forhånd. Vælgernes vægtning af de politiske emner vil blive anderledes end ved de sidste tre valg, men som jeg har beskrevet, fylder udlændingepolitikken og hele det værdipolitiske område stadig meget i vælgernes bevidsthed. Det skal vi borgerlige skrive os bag øret.

Jeg tror, vi vinder valget.

På udlændingepolitik, på økonomisk og ledelsesmæssig troværdighed.

„Den, der kommer for sent, bliver straffet af livet,“ sagde Mikhail Gorbatjov til DDR's leder, Erich Honecker, under fejringen af DDR's – Den Tyske Demokratiske Republik – 40-års fødselsdag. Det var i oktober 1989. En måned senere faldt muren og den kommunistiske samfundsmode.

VK-regeringen kommer ikke for sent. Vi har vist, at vi handler i tide.

Henriette Kjær (f.1966) er formand for Det Konservative Folkepartis folketingsgruppe (siden 2008), desuden politisk ordfører (siden 2007) og trafikordfører. Formand for Konservativ Ungdom (KU) i Århus 1983-1986. Kandidat til Folketinget siden 1988 og medlem siden 1994. Socialminister og Minister for Ligestilling (2001-04) derefter Minister for Familie- og Forbrugeranliggender (2004-05).

Vilkårene for politik er blevet forandrede. Der er ingen regler overhovedet. Politikere bør have tid, tålmodighed og indsigt til at varetage hvervet som ledere og lovgivere – og det kræver, at man har andre erfaringer end en læst grønspættebog. Det er der snart ikke plads til.

NYE REGLER

Margrethe Vestager

BOGENS REDAKTØRER HAR bl.a. spurgt mig: „*Jelved kaldte Fogh ,en farlig mand‘. Hvornår præcis mistede VK-regeringen enhver mulighed for at få Det Radikale Venstres støtte/opbakning?*“

Mit svar lyder: Vi har gjort et positivt tilvalg. Vi arbejder for en ny politik, og det kræver en ny regering. Der er intet, der tyder på, at VKO har formatet til at lægge kursen om. Sommerens meldinger fra Dansk Folkeparti tyder på, at det snarere bliver stadig mere skingert krævende, når det kommer til at fastholde mistilliden til snart sagt alt og alle.

Personligt har jeg aldrig forliget mig med, at Anders Fogh Rasmussen sendte Danmark i krig med én stemmes flertal. Irak-krigen er det mest grænseoverskridende alvorlige område, hvor Fogh har taget fejl.

Tilbage i 2001 var det min vurdering, at Fogh ville lykkedes med at ændre os alle sammen i bitte, bitte små ryk – at når vi så os selv i spejlet, ville vi tænke: Var det dét vi ville? Han kom et stykke, men heldigvis blev han indhentet af virkeligheden, det økonomiske sløseri, og at der stadig er et Danmark, der tror på, at den enkeltes ansvar og fællesskabets skal være i balance.

Dansk Folkeparti har jeg aldrig undervurderet. Deres evne til helt ublufærdigt at være alt det, som de siger, at de bekæmper, er unik: I virkeligheden er det et ekstremt topstyret, elitært parti med ekstremistiske holdninger.

Den regerende spilleregul ved valgene i 2001, 2005 og 2007 var kontraktpolitikken. Fogh kom med den, og den

forsvandt med ham. Afgivne valgløfter blev betragtet som punkter i en kontrakt mellem vælgerne og partiet. Hverken mere eller mindre – politik var ikke et spørgsmål om ledelse, men om en kontrakt, der skulle opfyldes.

Det har kostet. Kontraktpolitikken var den grundlæggende årsag til skattestoppet. Pris: ca. 115 mia. kr. For 115.000.000.000 kr. rent solderi af et historisk opsving. Og ikke nok med det. Fordelingen af de privatøkonomiske gevinster af skattestoppet er så skæv, som tænkes kan: De rigeste har fået de suverænt største gevinster, de fattigste så godt som ingenting.

Samtidig har kontraktpolitikken lagt tabu på tabu over den politiske debat. Var et tema ikke bragt op i en valgkamp kunne intet ske – eller i hvert fald måtte det ske i det skjulte. De to mest udtalte tabuer: efterlønnen – og det faktum, at Danmark udfordres økonomisk over de kommende år på en måde, der er direkte truende for vores velfærdssamfund.

Økonomiske værdier er soldet op. Af Venstre og Konservative.

Fogh blev kendt på „værdipolitikken“, men det var en misvisende betegnelse. Misvisende fordi hele denne politiske kamp har som mål at nedbryde værdier:

– Asylansøgere bor i nedlagte militærbarakker i årevis. Det er ligeværd, der nedbrydes.

– George W. Bush erklærede: „*Either you are with us, or you are with the terrorists*“. Hvis du ikke er med os, er du imod os. Det er mangfoldighed og tolerance, der nedbrydes.

– Afrikanere, sydamerikanere og asiater kan i dag først stemme efter fire år. Det er demokratiet, der indskrænkes.

– Angrebene på udvalgte meningsdannere begyndte med angrebet på Morten Kjærum, direktør på Institut for Menneskerettigheder. Meningskæledækkerne, som f.eks. Bjørn Lomborg, fik deres egne bevillinger. Det er den fri samtale, der udhules.

– Er du rød eller blå? Det er mangfoldigheden, der bliver indskrænket.

Eller med andre ord: De to spørgsmål, som Anders Fogh Rasmussen efter et lille tiår har efterladt sig er: Hvad skal vi leve af? Og: Hvordan vil vi leve med hinanden?

For første gang i ti år kan vi få et valg, der handler om politik og ledelse, ansvar og åbenhed. Grunden er enkel: Danmark er i krise. Kontraktpolitikken kan ikke opretholdes. Den sociale kapital er tæret bort, og den skal genopbygges. Social kapital er den tillid og de normer, der går på tværs af forskelle og på tværs af de sociale netværk, hvor vi ligner hinanden. Vores sociale kapital er forudsætningen for bredt samarbejde og langtrækkende, gennemtænkte beslutninger.

For ganske nyligt fik jeg en mail fra en kvinde. Hun er indonesisk statsborger, dansk gift og bor i Danmark med sin mand. Hun er uddannet journalist og har taget en masteruddannelse på DTU, har bestået prøven „Dansk 3“ og arbejder som civilingeniør i en dansk virksomhed.

Hun er i øjeblikket udstationeret i Norge for sin danske virksomhed. Derfor pendler hun mellem Danmark og Norge, har selvfølgelig stadig folkeregisteradresse i Danmark, er sammen med sin mand og betaler skat i Danmark.

Alligevel indleder Udlændingesservice overvejelser om at inddrage hendes opholdstilladelse og rejse en udvisningssag mod hende. Fordi hun ikke er sammen med sin mand, når hun er i Norge.

Situationen er absurd. Her kan sammenbruddet ses: Det er en fordel for Danmark, at hun har dansk opholdstilladelse. Mand og kone kan bo sammen. Virksomheden får en medarbejder. Ingen kan have interesse i, at hun bliver udvist.

Efter meget palaver frem og tilbage frafaldt Udlændingesservice sagen. Hun kan blive. Hun er til gengæld totalt desillusioneret. Som hun skrev til mig „Hvordan kan I behandle folk så uværdigt?“.

Det er på tide vi dropper den mistillid, mistro og mangel på respekt, som har præget vores lovgivning de seneste ti år. Det tjener ikke vores interesser. Det bygger ikke Danmark op – tværtimod så tærer det på vores

evne og vilje til at få samfundet til at fungere og hænge sammen.

Vi har tillid. Også til udlændinge.

Jeg fortæller ikke historien, fordi den handler om en udlænding. Jeg fortæller historien, fordi den handler om et menneske, som er kommet i klemme i smålighed og nøjeregnen. Det nedbryder vores sociale kapital, når mennesker behandles uden tillid, uden værdighed og uden respekt. Vi har brug for det modsatte: Tillid, værdighed og respekt – for alle.

Kontraktpolitikken sikrer dig, at du – i bedste fald – får hvad du har stemt for. Men den sikrer ikke, at du får, hvad du har *brug for* i den konkrete situation eller sørger for at sikre en fremtid, der kan være usikker. At få hvad man har *brug for* og selv at bidrage til det kræver dialog og inddragelse. Altså alt andet end en kontrakt, hvor man får, hvad der står. Og man skal være både heldig og dygtig for at have læst og forstået det, der står med småt.

Den ledelse, som jeg eftersøger, vil noget selv og vil det i dialog og med inddragelse af borgerne. Det afgørende spørgsmål er, hvad vi vil leve af, og hvordan vi vil leve med hinanden. I Radikale Venstre har vi et stort program for hvad vi vil leve af og ideer til, hvordan vi skal leve med hinanden. Det bliver kun til noget i samspil med andre – andre, som paradoksalt nok vil noget andet. Og det er netop pointen: Det er i samspillet med forskellige holdninger og interesser, at fælles mål kan opnås.

De Radikale bliver tit mødt med udsagnet om, at vi bør melde os entydigt ind i rød blok. Men Danmark er et lille land. Og for os giver det ikke mening, at de blå har magten i otte-ti år, hvorefter de røde kommer til og bruger de første fire år på at ændre det, som de blå har lavet. Herefter bruger de røde resten af tiden på at lave noget, som de blå så laver om, når de vender tilbage til magten. Det er spild af tid. Det er spild af ressourcer, og hverken borgere eller virksomheder ved, hvad de kommende år bringer. Det mindsker virksomhedernes investeringslyst. Og det skaber ikke nye job.

Alternativet er det brede samarbejde. Det skal forberedes godt, mange interesser skal tilgodeses, og resultatet holder længe. Det kræver til gengæld, at partierne er villige til at bøje sig mod hinanden for at finde holdbare løsninger. For at tage ansvar. Hvis politikerne tør debattere åbent – om efterlønnen, om dagpenge, om skattestoppet – så ved danskerne og erhvervslivet også, hvad de skal forholde sig til. Åbenheden skal også gælde muligheden for at undersøge fejl, mangler og undladelser. Det bør være sådan, at et stort mindretal i Folketinget kan få en sag undersøgt. Kontrasten kender vi: I dag er der aldrig noget at komme efter. Blå blok har flertal, og intet skal undersøges.

2007. Ved partilederrunden på DR1 før valget var Reimer Bo vært; det foregik ude i Nordvestkvarteret i København, i nogle lejede faciliteter. Jeg havde bedt om et lokale, hvor jeg kunne samle tanker og øve de 30 sekunder, jeg havde til afslutning. Der var papvægge mellem rummene, og ved siden af kunne jeg høre Anderes Fogh berolige Naser Khader: Det skulle nok gå det hele, der var jo ingen tvivl om Nasers støtte til Fogh ...

En eller to dage før valget fik jeg Venstres brev til boligejerne i hånden. Da gik det op for mig, at vilkårene var forandrede. Brevet indeholdt citater fra Helle Thorning, Villy Søvndal og jeg – og pointen var, at folks boligskat ville stige, bare sådan. Citaterne var taget ud af enhver sammenhæng.

Valget var mit første som partileder. Der var to ting, der overraskede mig ved den post. For det første, hvor svært det er. Både i detaljen at være klar over om, en løsning virker eller ej – og samtidig være i stand til at kunne kommunikere holdningen til det i fem ord. For det andet blev jeg overrasket over, hvor stor en varme og hjælpsomhed, jeg har mødt. Mange mennesker skriver til mig i rosende, positive og konstruktive vendinger med ideer og tilbagemeldinger. Jeg husker en dag i valgkampen, hvor Helle Thorning-Schmidt og jeg gik på Strøget i København. Vi blev mødt med en varme,

som egentlig kom bag på mig – folk syntes, at vi klædte hinanden.

Siden 2001 er pressen blevet forandret, og dermed er vilkårene for politik blevet forandrede. Der er ingen regler overhovedet. Ingen sammenhæng. Jeg oplever det som om, at der er en undefineret ånd, der afgør om noget har gennemslagskraft eller ej, om en politiker bliver stillet kritiske spørgsmål eller ej.

Det er afgørende, at politikere har tid, tålmodighed og indsigt til at varetage hvervet som ledere og lovgivere. Det kræver, at man har andre erfaringer end en læst grønspættebog. Det er der snart ikke plads til.

Af de sidste år har de Radikale lært at være i opposition. Og vi har lært, at vi ikke belønnes for at opfylde kravet om at søge indflydelse – f.eks. når vi har stor indflydelse på ghettoplaner, boligpolitik, arbejdsmarkedet eller andet, hvor vi laver aftaler med VKO. Men vi gør det nu alligevel, hvis der bliver gennemført tilstrækkelig meget radikal politik.

En ny regering kommer til at stå ansigt til ansigt med de samme økonomiske udfordringer som VKO. Måske ligefrem værre. En ny regering vil være tættere på de forandringer, som det medfører: Mange går på en velfortjent pension, og færre kommer ind på arbejdsmarkedet for at forsørge pensionister og andre uden for arbejdsmarkedet.

Økonomien skal genoprettes, og vækstkrisen skal afværges. Derfor lytter vi. Også til økonomer. Når den nuværende regering gang på gang fejler økonomers råd af bordet, handler den bevidst uansvarligt og sender regningen videre til vores børn. Og samtidig er det helt mystisk, hvordan Venstre og Konservative forbindes med økonomisk ansvarlighed, mens andre partier ikke tillægges samme umiddelbare troværdighed.

Vælgerne ved, hvad de Radikale vil kæmpe for: Efterlønnen afviklet over ti år. Bedre muligheder for uddannelse og assistance til brancheskift. Lettere adgang for virksomheder til at rekruttere medarbejdere i udlandet

– det skaber også job for danskere. Den sociale kapitel bliver genopbygget, når der vises omsorg for mennesker, der er sårbare, slidte og socialt udsatte. Når det frivillige sociale arbejde styrkes. Når vi oprigtigt gider lytte til hinanden og har tillid til andre. Og når vi sammen omstiller Danmark til et bæredygtigt samfund.

Det er vigtigt, at debatten i og op til valgkampen afspejler, hvordan landet skal regeres. Hvilke værdier de enkelte partier står for. Så danskerne kan stemme ud fra overbevisning og ikke ud fra en kontrakt, hvor der måske alligevel stod noget med småt. For os er det afgørende, at en ny regering netop mestrer at finde løsninger og kompromisser mellem mennesker, der ikke er enige om alt og alle i forvejen – men som har viljen til at lægge en anden kurs end VKO's.

Vælgerne ved, at vi vil samarbejde. I Europa. Og på Christiansborg, hvor vi vil søge efter kompromisser, bøje os mod andre og have tålmodigheden til at inddrage og finde løsninger, hvor mange interesser tilgodeses. For ingen får det alene, som de vil have det. Og godt det samme.

Margrethe Vestager (f.1968) er gruppeformand for Det Radikale Venstre og partiets klimaordfører. Uddannet nationaløkonom. Arbejdede under sine studier som hjemmehjælper, underviser, på vaskeri mv. Siden arbejdede hun som økonom, direktionssekretær, sekretariatschef. Undervisningsminister 1998-2001 og kirkeminister 1998-2000. Valgt til Folketinget 2001.

Selv om vi nu er på vej ud af krisen, så må vi erkende, at mange ting aldrig bliver som før. Europa skal tage sig sammen for ikke at blive en taberregion.

VIL DANMARK VÆRE ET RIGT LAND?

Kristian Jensen

„HVIS DER ER noget, du er utilfreds med, så må du selv rejse dig op og sige fra. Og derefter skal du være klar til selv at gøre en indsats for at gøre tingene bedre.“ Helt så klart faldt ordene nok ikke over spisebordet i mit barndomshjem. Men der var absolut ingen tvivl om, at det var kernen i de budskaber og de råd, som mine forældre havde til mig og mine brødre. Uanset, om vi var utilfredse med forholdene i vores idrætsforening, på skolen, i ungdomsklubben eller på et andet plan, så havde vi hver især et ansvar for at gøre noget, selv.

Den grundlæggende værdi, som mine forældre gav mig i dåbsgave – at ansvaret for dit eget liv ligger hos dig selv – var én af hovedårsagerne til, at jeg fandt mit politiske ståsted i Venstre. Frihed under ansvar, og i samme åndedrag frihed til forskellighed.

Venstre er hverken et by- eller landparti. Vi er hverken højskole-Venstre eller handelshøjskole-Venstre. Venstre er, som det eneste parti, et menneskeparti, hvor det er det enkelte menneske, som skal gives styrke, frihed og hjælp til at træffe egne valg. Det er min holdning, at den frihed bedst udvikles hånd i hånd med tryghed i form af et stærkt fællesskab. Det skal være så stærkt, at det løfter den svage, men samtidig så svagt, at det ikke knække den stærke. Det vil sige, at vi skal være klar til at hjælpe mennesker i nød, men vi skal samtidig sikre, at der er en belønning ved at yde en indsats. Det skal kunne betale sig at arbejde.

Derfor følte jeg mig utroligt godt hjemme i Venstre op gennem slutningen af 80'erne og 90'erne, hvor vi lagde en klar linje frem med friheden som det afgørende budskab.

Og derfor var skuffelsen da ekstra stor, da jeg ved folketingsvalget i 1998 personligt fik et godt resultat, mens den landsdækkende sejr gled os af hænde. Kun ganske få færøske stemmer blev udslagsgivende. Jeg var helt grøn som folketingskandidat og opstillet i samme kreds som daværende statsminister Poul Nyrup, så det var med fuld fart ud i de politiske udfordringer. Det gav også ekstra nerver på valgaftenen, hvor forspringet skiftede mellem rød og blå blok hele aftenen i gennem. Venstre i Herning/Ikast-kredsen holdt valgfest hos tekstilvirksomheden Anbrilo, hvor ejeren Jenny Sørensen havde inviteret 100 hjælpere til valgfest. Festen fusede dog noget ud, da vi ved midnatstid kunne konstatere, at selv om jeg var blevet valgt, så havde Venstre tabt.

Valget i 98 viste, at selv om Venstres frihedsbudskab tiltalte danskerne, var der en usikkerhed om, hvad det konkret ville betyde for hver enkelt danskers hverdag:

Vil Venstres kurs vende op og ned på de nære ting, som ikke finder vej til de store overskrifter, men virkelig betyder noget til daglig? Hvor meget vores frihedstanker end tiltalte danskerne, så var usikkerheden stor nok til at flytte krydset over på andre partier og dermed placere statsministerstolen uden for Venstres rækkevidde.

Valget i 98 var en øjneåbner for vigtigheden af at have helt klare budskaber, som borgerne kan forholde sig til at og føle sig trygge ved. „Mere frihed – større tryghed“ blev derfor det mantra, som Venstre byggede op frem mod valget i 2001 og tiden efter.

Fogh havde ry for at være et stærk ideologisk politiker og havde fem år tidligere været forfatter til den kontroversielle bog *Fra socialstat til minimalstat*. Derfor var mange overraskede over, hvor kraftigt der blev lagt vægt på mantræet om, at Venstre skulle være „den lille mands parti“. Men faktisk var det en tilbagevending til den linje, som Fogh præsenterede tilbage som VU-formand og nyt folketingsmedlem.

For Venstre holder fast i, at den enkelte dansker skal have frihed til og ansvar for at udvikle sin tilværelse og

hverdag, sådan som han eller hun selv ønsker det. Men det skal kombineres med en tryghed, der gør, at danskerne trygt vil overlade styringen af landet til Venstre.

Valget i 2001 var kulminationen på flere års målrettet arbejde for en profilændring, der tydeligst kom til udtryk i udarbejdelsen af skattestoppet som ny skattepolitisk linje for V. Ved de foregående valg havde Venstre altid været presset af spørgsmålet om, hvem der skulle betale for de skattelettelser, vi stillede i udsigt. Spørgsmålet bygger i øvrigt på den misforståelse, at staten har ret til borgernes penge, og at det derfor er en udgift for fællesskabet at lade danskerne beholde det, de selv tjener. Men i den politiske virkelighed gav Venstres kurs med løfter om skattelettelser en åben flanke for angreb fra socialisterne.

Udformningen af skattestoppet gav politisk kant til modstanderne, og budskabet blev båret af klar kommunikation. Diskussionen blev vendt på hovedet: Nu skulle modstanderne af skattestoppet forklare, hvem der skulle betale mere i skat. For når et parti ikke støttede skattestoppet, så måtte det jo være, fordi partiet ønskede at sætte skatter og afgifter op på et eller flere områder.

Nu blev det trygt at være på Venstres banehalvdel, mens det blev utrygt at være på socialisternes. Det gjorde en forskel, og for første gang i næsten 30 år lykkedes det at få et regeringsskifte ved et valg.

Siden 2001 har Venstre målrettet arbejdet på at virkeliggøre de to strømme, som vores valgsejr byggede på: Frihed og tryghed. Vi har givet danskerne friheden til at bestemme mere over deres eget liv. Samtidig har vi skabt tryghed omkring, at de ting, som vi har besluttet skal finansieres i fællesskab, fortsat bliver en smule bedre år for år. Det er fortsat skattebilletten, der betaler operationen, men det er dig, der bestemmer på hvilket sygehus – offentligt eller privat.

I et roligt og stabilt tempo har Venstre gradvist reformeret samfundet. Og rækken af reformer er langt længere, end man generelt opfatter det uden for Christiansborg. På under ni år har vi gennemført tre skattereformer:

I 2004, 2007 og 2010 har vi reduceret indkomstskatten men sikret fuld finansiering ved at gøre det dyrere at forurene og bruge energi.

Vi har gennemført store reformer af politi og retsvæsen, som efter en svær begyndelse nu virker og skaber god synergi. Universiteterne er reformeret og har fået helt ny ledelsesstruktur. Vi har gennemført den største kommunalreform, siden kommunerne blev oprettet. Folkeskolen har fået et helt nyt arbejdsgrundlag, og dertil kommer reformer af både gymnasiet og en lang række mellemlange uddannelser. Også efterlønnen er blevet reformeret. Selv om mange gerne havde set, at reformen var trådt i kraft hurtigere, så betyder aftalen om senere efterløn og folkepension, at Danmark er bedre rustet til fremtidens faldende arbejdsstyrke. Senest har vi vedtaget en dagpengereform, der halverer dagpengeperioden.

Der er nok at prale af! Men når jeg bruger pladsen på at nævne striben af reformer, som det de første ni år er lykkedes Venstre at få vedtaget, så skyldes det, at andre forsøger at opbygge en myte om, at vi skulle være reformangste og modstandere af forandring. Intet kunne være mere forkert; vores resultater siden 2001 viser, at vi hele tiden reformerer og forbedrer samfundet.

Selv om nationaløkonomi ikke er det, danskerne tænker mest på, lige inden de falder i søvn, er en ansvarlig udvikling af dansk økonomi netop afgørende for en god nattesøvn på sigt. Lige nu har over 60 procent af boligejerne valgt at have deres huslån som flekslån, hvor renten varierer. Samtidig er mange selvstændige, virksomheder og landbrug afhængige af en lav rente for at kunne overleve.

Derfor var regeringens genopretningsplan, der blev lanceret i maj 2010, både nødvendig og rigtig, selv om den indeholdt svære beslutninger. Vi har brugt mange penge på at modvirke den internationale krise, og det har virket i form af lavere ledighed end frygtet. Men prisen har været store underskud på statens regnskab, og det eneste ansvarlige var at samle regningen op nu og nedbringe dem.

Risikoen ved bare at lade stå til – eller endnu værre; at øge det offentlige underskud – ville være risikoen for højere renter og dermed stor usikkerhed for boligejere og arbejdspladser. Hvis renten stiger med bare ét procentpoint, så vil Danmark miste 20.000-30.000 arbejdspladser.

Jeg tror, at borgerne er kloge nok til at gennemskue, at en ansvarlig politisk linje på langt sigt er bedre end en uansvarlig linje, som kun ser frem mod en valgdato.

Verden har været igennem den største økonomiske krise i 70 år. Selv om vi nu er på vej ud af krisen, så må vi erkende, at mange ting aldrig bliver som før. Europa og USA's dominerende rolle i verdensøkonomien er forbi. Kina fylder mere på den udenrigspolitiske scene end før. Brasilien og Indien er med til at sætte dagsordenen inden for f.eks. klimadebatten, og de sætter en anden dagsorden, end Europa hidtil har gjort.

Det er blevet nye tider. De gamle løsninger passer ikke til nutiden. Men nogle partier hænger ubehjælpeligt fast i en verden af i går. Allerede inden den internationale krise kunne vi se de første tegn på, at en ny tid er på vej. Krisen har blot speedet processen op.

På den ene side er vi fortsat blandt de mest velhavende lande, og de fleste danskere kan endnu ikke mærke den store forskel i hverdagen. På den anden side er der stadig tydeligere tegn i verdensøkonomien på, at Europa skal tage sig sammen for ikke at blive en taberregion.

Regeringen har med Globaliseringsrådet og den brede aftale om globaliseringsaftalen taget de første skridt til at ruste Danmark til den nye virkelighed. Men den økonomiske krise har sat turbo på udviklingen: Virksomheder er lukket, arbejdspladser er flyttet til udlandet, og væksten er svag i hele Europa. Vi kan derfor ikke nøjes med de allerede gennemførte initiativer, hvis vi vil fortsætte med at være et rigt land.

Forandringer i økonomi og virksomhedsstrukturer, som vi normalt ville have et årti til at tilpasse os, er gennemført på få måneder i løbet af de seneste to år. Vækst-

raterne buldrer frem i Asien og Kina, mens Europa gisper efter luft, fordi mange europæiske regeringer ikke har brugt de gode år til at rette op på underskud og nedbringe statsgæld. Den hastighed, som forandringerne er kommet i, har overrasket alle og skabt nyt behov for at styrke dansk økonomi. Det er ikke nok at have gjort det rigtige hidtil. Det er tid til nye initiativer. Derfor skal vi bruge den offentlige støtte mere målrettet til at få skabt eksport. Vi skal fremme innovation ved bl.a. at lade den offentlige sektor efterspørge det, når den køber ind. Vi skal gøre Danmark attraktivt som arbejdsland.

Jeg vil arbejde for et samfund, hvor du får mulighed for at skabe det liv, som passer til lige netop dig. Men med friheden får du også et ansvar: både for at udnytte rammerne til at skabe dig et godt liv og et ansvar for, at fællesskabet fungerer. Det tror jeg, at danskerne inderst inde er enige med mig og Venstre i. Derfor vil vi vinde – også det næste valg.

Kristian Jensen (f.1971) har været medlem af Folketinget siden 1998. Skatteminister 2004-2010; siden 2009 næstformand for Venstre og siden rokaden i 2010 desuden partiets gruppeformand. Uddannet bankassistent i 1993, landsformand for VU 1995-97 og forfatter til „Hurra for globaliseringen“ (2003).

SF er historien om en ny optimisme hos mange danskere – en voksende tiltro til, at politik kan nytte noget.

SOCIALISTERNE KOMMER

Thor Möger Pedersen

POPULISTER, HALAL-HIPPIER, MAGTLIDERLIGE, naive, uansvarlige, principløse, dogmatikere. Vi er blevet kaldt mange og modstridende ting i de sidste par år. Men det har faktisk ikke rørt os: Hver gang de anstrengte borgerlige stormtropper maler fanden på væggen, smiler jeg faktisk lidt indeni. Der bliver fnysset „socialister“ efter os. Hvem mon vi er, når vores ærlige politiske ståsted, bruges som fyord? Det kan siges kort: Vi er SF’ere. Folkelige socialister. Stolte støtter af Søvnal. Og – tag ikke fejl – meget opsatte på at lede Danmark i de næste årtier.

Når vi ser på oo’ernes politiske tendenser, er den folkesocialistiske bølge ikke til at ignorere. SF er historien om en ny optimisme hos mange danskere – en voksende tiltro til, at politik kan nytte noget. Derfor har de sidste par år også givet fuldtidsarbejde til Kloge-Åger, der har forsøgt at forklare os SF’ere som fænomen, og hvorfor vi vinder frem.

Nogle forklaringsforsøg har været i særklasse underholdende.

„SF er blevet et midterparti!“ Jesus Kristus – vi har sikret et enormt venstreskred!

„Partiformand Søvnal er et onemanshow!“ 18.000 medlemmer, 23 folketingspolitikere, to europaparlamentarikere, 334 kommunalpolitikere.

„SF er kun design, spin og form!“ Come on; under-vurdér ikke vælgerne!

Både de underholdende og mere kedelige forsøg på at forklare, hvem vi er, baserer sig på den fejlslutning, at SF er et eksotisk indslag med en momentan opbakning, der heldigvis er dømt til at gå i sig selv, så vi i ro og mag kan vende tilbage til dansk politik som i gamle dage.

Jeg køber den ikke og vil gerne bidrage med en ædruelig erkendelse om os SF’ere: Vågn op! Socialisterne kommer! Og vi vil meget mere og længere end de sidste fem år. Den nye venstrefløj er en folkelig bevægelse under opbygning i fuld gang med at udforme nye måder at indrette vores samfund på og opsat på at få mandat til at gøre vores ideer til virkelighed.

Søvnalister eller socialister?

For et par år siden havde jeg en meningsudveksling med en socialdemokrat fra Københavns Rådhus, hvis pointe var, at den gode politiker er en meningsmaskine, der skal have en original holdning til dette og hint, og så må folket vælge eller vrage mellem de forskellige bud. Mit synspunkt er modsat, at en god venstrefløjspolitiker er en tilidsmand – en repræsentant for de borgere, der er en del af den samme bevægelse som politikeren selv, og de befolkningsgrupper, hvis interesser man vil fremme. Det er nok også baggrunden for, at jeg og de fleste SF’ere ikke finder det ligegyldigt, hvem der melder sig ind i vores parti og stemmer på os ved valgene. De mange danskere, SF ønsker at gøre hverdagen bedre for, skal også have tillid til os og være en del af den nye venstrefløj. Og det er en af oo’ernes største landvindinger for SF: I dag er vi godt på vej til at blive et folkeparti, der bygger alliancer mellem store samfundsgrupper. Akademikere og ufaglærte. Velfærdsarbejdere og industriansatte. Pensionister og studerende.

Når vi undersøger, hvem der melder sig ind i SF, og hvem der vil stemme på os, kan vi se, at SF ikke kun er for danskere med lange uddannelser og offentlig ansættelse. Ved valget i 2007 blev vi et stærkt parti i ungdommen og blandt velfærdsarbejdere som pædagoger, sygeplejersker og SOSU’ere. Efter valget er flere kommet til, og nu slutter privatansatte fra industrien og byggebranchen sig til SF. Skal man forstå os, må man vide, at vi forsøger at realisere et politisk projekt, hvor folk flest sætter kursen for Danmark.

Så når Helle Thorning på landsmødet i april 2010 spurgte os, om der stadig er „sokker i sandalerne?“, er svaret „ja, på nogle SF-fødder“. Andre har sneakers, gummi-støvler eller stiletter på – og vi er stolte af det.

At være et bredtfaavnende folkeparti er en **politisk** hjørnesteen i SF's bestræbelser. Det samme gælder for sammensætningen af vores folkevalgte politikere og partiets tilidsvalgte. I de sidste tre år har der været mange skrivelier om vores fordobling ved folketingsvalget i 2007, men mindre fokus på det gennembrud SF oplevede ved kommunalvalget i 2009: Vi fik massiv opbakning i alle landets kommuner, og SF's kommunalpolitikere er i dag kendetegnet ved at afspejle befolkningen, uanset om man kigger på køn, alder, etnicitet eller uddannelsesbaggrund. Det er stort!

Sjælen i den folkesocialistiske bevægelse kan ikke indfanges med enkle symboler. Men er der brug for en personificering, så hedder han Villy Søvnal; en politiker, der er en tillidsmand for de fleste mennesker – og et menneske, man kan se op til. Skriver Thor Möger virkelig det? Ja, det gør jeg. Ikke fordi jeg er forelsket i chefen eller ser vores formand som en enmandshær, men tværtimod fordi jeg står ved folkeligheden i vores projekt. Og den indebærer i høj grad, at vores politikere også er menneskelige forbilleder og ikke kun teknokratiske administratorer af samfundsmøllen. Vores ledere har en vigtigere funktion end det konkrete lovgivningsarbejde – det er op til dem at skabe tiltro til, at politik nytter og give vores fællesskab retning. Villy er en ny ledertype på venstrefløjen, men det gør næppe mig eller mine partikammerater til „Søvnalister“. Til gengæld ved vi folkesocialister, at vores ledere kan præge danskernes hjerter og tænkemåder mere end tusinde beslutningsforslag i folketingsalen.

Håbet om et bedre Danmark

Jeg har i mange år glædet mig til, at mediemaskinen ville undersøge, hvad SF egentlig vil med regeringsmagten. Hvad er de store drømme? Hvad betyder håbet om et bedre Danmark egentlig?

Men nej – i de journalistiske skrivelier om det folkesocialistiske fænomen har det politiske indhold fyldt ganske lidt. Og fair nok, ingen alarm. Men hovedårsagen til vores voksende tilslutning blandt danskerne er vores **politik**.

For mig er det ikke så kompliceret. Jeg har en sæt af ideologiske sigtelinier – og de er afsættet for at udforme reformer, der gør vores samfund bedre. Sådan har de fleste SF'ere det. Særligt tre sigtelinier spiller en rolle, når socialister laver politik:

Deltagelse, solidaritet og retfærdighed.

Deltagelse betyder, at den enkelte borger skal være en myndig deltager i samfundet. For længe har samfundet animeret os til at være enten klienter eller forbrugere. Der er brug for, at vi alle bliver aktive deltagere i lokal-samfundene – og det er vigtigere end et dansk statsapparat med vokseværk.

Solidaritet betyder god opdragelse, og at vi kommer længst, når vi løfter i flok. Den enkelte skal aldrig lades i stikken, og den enkelte skal altid stå til ansvar for fællesskabet. Der er brug for en samfundsindretning, der understøtter, at vi passer på hinanden og opbygger solide fællesskaber.

Retfærdighed betyder, at samfundets værdier ikke tilhører den elite, som i dag har mest. Folk flest skaber samfundets værdier og har derfor ret til en større andel af ressourcerne. Der er brug for et opgør med strukturer, der giver de privilegerede forrang for almindelige danskere i at udnytte eget potentiale og leve et lykkeligt liv.

Indrømmet: Det er lidt højtravende. Men vores sigtelinier kan kaste lidt lys over vores mere jordnære prioriteringer.

Vi vil vinde regeringsmagten, så vi kan udbygge det fælles velfærdssamfund. I dag har dine børn bedre chancer i livet, hvis du selv er højtuddannet. Du lever kortere og er mere syg, hvis du har manuelt arbejde. Det er skævt. SF'ere er derfor voldsomt optagede af at reformere uddannelsessystemet, sundhedsvæsenet og ældreomsorgen, så alle kan leve et liv med trygge rammer.

Og vi vil samtidig reformere Danmarks produktion, så vi har arbejdspladser og noget at leve af i fremtiden. Det er ikke nok bare at krydse fingrene og rose erhvervslevet. Der er brug for et aktivt samfund, der starter nye vækstindustrier, omstiller til energieffektivitet, sikrer bæredygtighed og omskoler arbejdsstyrken til nye jobfunktioner. Og vi kan ikke udelukkende leve af kreativitet og forskning: der er brug for konkurrencedygtig industriproduktion. Uden arbejde er livet for de fleste ikke meningsfyldt og lykkeligt.

Regeringsdeltagelse handler for os SF'ere også om at brede magten og ressourcerne ud til flere. I stedet for at forgyldte de rigeste, vil vi hellere give hårdt arbejdende danskere en lille smule ekstra, uanset om det er i form af boligpuljer eller skatteomlægninger. Og i stedet for at det altid er staten, der skal bestemme, vil vi hellere have, at borgerne selv tager ansvaret i deres arbejdsliv og fritid. F.eks. igennem kommuner, faglige organisationer, beboerforeninger og forældre-fællesskaber.

„Parti“ – det er sgu da altmodisch?

Mange gange har man de sidste 20 år dømt partierne døde. Og selvom det ville være rart at se højrepartierne ramt af spådommen, mener jeg, at det er noget vrøvl.

Jeg tror, at partiet er fremtiden. Ikke alle partier, men partiet som koncept. Og i al beskedenhed er SF jo bevis på, at det ikke er umuligt. Mens alle de store mister medlemmer, er SF mere end fordoblet på fem år. Og jeg mener ikke, at en lineær vækst de næste fem år er umulig.

Vi ved nemlig, at der er grænser for, hvad de parlamentariske arenaer kan. Politik er mere end lovgivning og bevillinger, og dér bliver partiet den afgørende samfundskraft. SF er ikke bare en vælgersammenslutning – vi er en folkebevægelse, der har som ambition at bruge vores organisation til at skabe konkrete fremskridt i lokalområderne. Altså praktisere, hvad vi prædiker, om

man vil. Vi håber at kunne få styrken til at skabe nabo-skab i almene boligkomplekser med sociale arrangementer; at uddanne dem, som systemet svigter; at lave kulturtilbud i provinsen, selvom skattekroneerne går til det kongelige.

Det, der er blevet kaldt „det nye SF“, strutter af selvtillid og optimisme. Fordi vi tror på, at forandring er mulig og insisterer på, at politik skal være for folkets flertal. Vi er *uden for konsensus* – og befinder os sådan set godt dér – men vi er altid *inden for rækkevidde*. Og det er vores brændstof.

Thor Möger Pedersen (f. 1985) blev i maj 2010 valgt som næstformand for SF. Har i de sidste ti år bestredet en række tillidshverv på venstrefløjen; bl.a. formand for Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, sekretariatsleder og forretningsudvalgsmedlem i SF-Ungdom og fra 2006 kampagneleder samt strategisk rådgiver for partiet.

Velfærdsdebatten er fortsat præget af en lang række tabuer. Men udviklingen mellem udgifter og indtægter i den offentlige sektor råber på et kursskifte: Vi er ved at være ude, hvor vi ikke kan bunde.

DEN NØDVENDIGE DISKUSSION

Morten Messerschmidt

EUROPA OG DEN vestlige verden har i de seneste par år været kastet ud i hele to turbulente kriser. Først den såkaldte finanskrisen. Siden meldte gældskrisen sig for fulde gardiner. De fleste lande, både inden og uden for eurozonen, krymper sig under meget alvorlige gældsbyrder, som yderligere forstærkes af fastkurspolitikken i eurozonen. Vi oplevede i foråret, hvordan et samlet Europa måtte skride Grækenland til undsætning med en økonomisk garanti på 750 milliarder euro, og i dag er Grækenland blevet tvunget ud i drastiske reformer, som har medført store demonstrationer, strejker og social uro.

Grækenland er det grelleste eksempel, men det ser bestemt heller ikke godt ud i mange af de øvrige europæiske lande, f.eks. Irland, Spanien og Portugal. Selv om Danmark har ligget nogenlunde i ly for det økonomiske uvejr, har finansieringsproblemerne også vist sig her. Der er ganske enkelt ikke balance mellem udgifter og indtægter i de offentlige kasser – og man skal vist være socialdemokrat eller SF'er for at tro på, at vi kan leve af at klippe håret på hinanden eller for den sags skyld sætte skatterne yderligere op i verdens mest skatteplagede land. Jeg ved godt, at socialisternes grænse for skatteinddrivning teknisk set ligger på 100 procent, men jeg nægter at tro på, at denne fremgangsmåde får folk til at producere mere.

Krisen har haft mange årsager. Euroen bærer sin del af skylden – men også dristige spekulationer og en långivning, der mest af alt har mindet om en slags pyramidespil, bærer en stor del af skylden. Så længe økonomien buldrer frem, aner ingen uråd. Men når krisen kradser, melder den brutale virkelighed sig.

VOK's økonomiske genopretningspakke var et vigtigt skridt på vejen mod en mere forsvarlig økonomi, men jeg ser ingen grund til at standse her.

Stadigvæk er velfærdsdebatten præget af en lang række tabuer, som det er svært at gøre op med. Hvorfor kan vi f.eks. aldrig få nogen opgørelse over, hvor meget indvandringen årligt koster det danske samfund? Og nu tænker jeg ikke blot i form af direkte indkomstoverførsler til ikke-produktive indvandrere, men også det øgede træk på alt fra skoler og børnehaver over sundhedsydelse og til udgifter til kriminalitetsbekæmpelse. Velfærdskommissionen foretog i 2006 en hårrejsende beregning: hvis indvandrere havde samme tilknytning til arbejdsmarkedet som danskere, ville der være 33 mia. kr. mere om året i statskassen. Tænk, hvad disse penge ville kunne finansiere. Velfærd, skattelettelser, gældsafdrag?

Flere stemmer i regeringen gjorde i løbet af sommeren 2010 opmærksom på, at den nuværende udvikling i balancen mellem udgifter og indtægter i den offentlige sektor simpelthen råber på et kursskifte. Samtidig har også kommunerne peget på det urimelige i, at det offentlige skal afholde alle udgifter til hjælpemidler til handicappede, ligesom et aktuelt eksempel på offentligt bevilget adgang til potensmidlet Viagra til en førtidspensionist viser, at vi er ved at være ude, hvor vi ikke kan bunde.

Nogle vil formentligt kalde det risikabelt, at regeringen vover at tage diskussionen – jeg kalder det nødvendigt. Ikke mindst fordi vi i fremtiden står over for helt kolossale udfordringer, dels demografisk med faldende fødselsrater og små ungdomsårgange, dels ressourcemæssigt med store fald i eksempelvis olieproduktionen og udsigt til, at de danske nordsøoliefelter inden for en overskuelig fremtid er helt tømte, hvorved staten går glip af et provenu på et tocifret milliardbeløb.

Statsminister Lars Løkke Rasmussen har skullet bruge lang tid på at finde sin egen statsministerrolle efter Fogh. Indimellem har offentligheden med rette fået indtryk af, at det kniber med ledelsen i regeringen, og specielt efter

den – i øvrigt hårdt tiltrængte – ministerrokade må man uvægerligt stille sig selv det spørgsmål, om nu også alle poster er blevet besat af de rigtige mennesker. Men når det er sagt, har Lars Løkke Rasmussen fastholdt, at han er sin egen og ikke blot en kopi af sin forgænger i embedet. Regeringen viser i stigende grad, at den rent faktisk tager krisen alvorligt, og at den – i modsætning til S og SF – ikke bilder sig ind, at alle Danmarks problemer kan løses ved at sætte de i forvejen høje skatter yderligere i vejret.

Der er dog ting ved regeringen, som skuffer – navnlig på mit eget interesseområde, som er EU-politikken. Således har Lars Løkke Rasmussen, Claus Hjort Frederiksen og Lene Espersen vist sig ude af stand til at tage ved lære en euro-krisen og vise mod til at stede fremtidige afstemninger om de danske forbehold endegyldigt til hvile. Regeringen har helt ukritisk smækket hælene sammen over for EU og vil tillade, at Kommissionen får adgang til at kontrollere Danmarks finanslov, som rettelig kun er et anliggende for Folketinget. Jeg deler den opfattelse, at der skal skabes balance mellem udgifter og indtægter – men lad dog være med at bruge EU som begrundelsen. Tal hellere om, hvor vigtig en forsvarlig og sund økonomi er for fremtidige generationer og lad være med at bruge EU som en trussel.

Hvordan ser fremtiden ud? Har den nuværende regering overhovedet en chance? Nu skal meningsmålinger jo altid tages med et gran salt, men der har gennem de seneste måneder været en tendens til, at regeringen bliver mere og mere trængt – og alt peger på, at de Konservative i høj grad udgør det svage led i kæden. Det må konstateres, at der har været alt for meget kævl og splid i regeringens egne rækker, og at magtstrukturen fra Fogh-æraen er brudt sammen. Og hvor er det i grunden ærgerligt. Med den nuværende opposition burde regeringen have alle gode kort på hånden. Ikke mindst fordi danskerne udmærket kan gennemskue, at det ikke nytter at bruge løs for lånte penge, og fordi forlorne forslag om 12 minutters mere arbejdstid så åbenlyst kan gennemskues som valgfæsk.

Der er virkelig sket et holdningsskred siden 1980'erne, hvor danskerne i titusindvis kunne lokkes på gaderne for at demonstrere mod Schlüter-regeringens økonomiske genopretning af landet. I dag kan ikke en gang en karavane af fagforeningsbetalte busser fremkalde meget mere end en beskeden og halvforkølet samling demonstranter på Christiansborgs Slotsplads. Danskerne er blevet klogere. Der findes ingen lette veje ud af en krise – og yderligere gældssættelse i en krisetid er noget af det mest vanvittige, der kan tænkes.

Én ting må stå krystalklart: Der findes ikke noget reelt alternativ til den nuværende regering og Dansk Folkeparti. Det kan ligefrem gyse i mig, når jeg tænker på en Ole Sohn som finansminister og en Villy Søvndal som udenrigsminister. En tidligere formand for DKP i spidsen for rigets finanser og en vendekåbe som regeringens ansigt udadtil – kan det næsten blive værre?

Hvis magten overtages af S og SF, vil resultatet uundgåeligt blive en tilbagerulning af den borgerlige regerings politik. Vi vil se en uansvarlig økonomisk politik, og vi vil blive vidner til en afvikling af den stramme udlændingepolitik.

Økonomisk ansvarlighed og udlændingsproblemet er i øvrigt to sider af samme sag. Dansk Folkeparti ønsker et indvandringsstop for indvandrere fra den tredje verden, fordi netop udgifterne til uintegrerede indvandrere fra muslimske lande er enorm. Vi ved, at det årligt drejer sig om et tocifret milliardbeløb. Der er foretaget såvel DREAM-beregninger [model til bl.a. økonomisk forudsigtelse, red.] som beregninger fra Velfærdskommissionen, men vi ønsker alle aspekter inddraget, herunder også, hvad det koster at udlænde fra den tredje verden er overrepræsenterede i kriminalitetsstatistikkerne. F. eks. koster en plads på en institution til en ung kriminel 1-2 mio. kr. årligt.

Det skuffer mig, at regeringen hager sig fast i forældede fordomme, når talen falder på en eventuel regeringsdeltagelse med ministerposter til Dansk Folkeparti efter et

kommende valg. Pr. instinkt fremdrager regeringen altid argumentet om Dansk Folkepartis EU-skepsis, når vi med jævne mellemrum bringer en regeringsdeltagelse på banen. Dermed overser regeringen alle de vigtige emner – fra mere konkrete aftaler til større reformer og finanslove, hvor VOK hidtil har været i stand til at samarbejde konstruktivt – til bred gavn for borgerne.

Mens regeringen bruger vores EU-skepsis som argument for at holde døren til ministerkontorerne spærret, så ignorerer Venstre og Konservative de ganske betydelige mængder af EU-skeptiske vælgere, der findes inden for deres egne rækker.

Men i virkeligheden handler det slet ikke om EU. Dansk Folkepartis EU-skepsis tjener udelukkende som en undskyldning for regeringen og er blot en undskyldning for selv at bevare indflydelsen som udøvende magt.

Skal Dansk Folkeparti ofre sin frihed til fordel for deltagelse i en regering? Fordelen vil indlysende være den langt større magt og indflydelse, som følger med ministerposter, mens ulempen vil være et tab af politisk manøvrerum, som vi har været yderst dygtige til at udnytte. Det er blevet sagt, at vi har indflydelsen, mens de Konservative har ministerbilerne. Det er ikke helt forkert. Alligevel vil en regeringsdeltagelse være en cementering og anerkendelse af Dansk Folkepartis loyale og konstruktive opbakning til VK-regeringen siden 2001. Og jeg tror faktisk også, at vi i forbindelse med en kommende valgkamp vil have et bedre udgangspunkt, hvis vi kan stå sammen om et fælles regeringsgrundlag. Intet tyder på, at vores manøvrerum vil blive nævneværdigt indskrænket.

Såfremt Danmark får en S-SF-regering med Helle Thorning-Schmidt i spidsen, vil Dansk Folkeparti fortsat gå efter at få indflydelse på de områder, hvor vi ved, at et samarbejde er muligt. Imidlertid er der ingen grund til at nære nogen illusioner om, at en rød regering overhovedet vil skele til Dansk Folkeparti – i stedet vil man forsøge at isolere partiet mest muligt og støtte sig på sit ekstreme flertal med Enhedslisten.

Vi ved ikke, hvornår valget kommer – kun at det skal afholdes senest november 2011. Indtil da vil Dansk Folkeparti fortsætte den nuværende politik. Vi agter at holde regeringen til ilden, og hvis den vedblivende viser sig svag og kludrer med tingene, vil vi ikke tøve med at bringe den i mindretal. Jeg kan godt afsløre, at vi efterhånden er trætte af at rage kastanjerne ud af ilden for en regering, der på mange områder er kørt træet. Derfor skal DF i den kommende tid først og fremmest tænke på at gøre sig selv stærkere – ikke mindst fordi vi lidt for længe har haft fællesskabet og samarbejdet øverst på listen over politiske prioriteter. Nu er det tiden at kigge indad – og blive endnu stærkere.

Morten Messerschmidt (f. 1980) blev uddannet cand.jur. ved Københavns Universitet 2009. Medlem af Dansk Folkeparti siden 1997. Valgt til Folketinget i 2005 og genvalgt i 2007. I 2009 Dansk Folkepartis spidskandidat til EU-parlamentet, hvor han blev valgt ind med 280.000 personlige stemmer – det næsthøjeste antal personlige stemmer nogensinde ved et valg i Danmark.

Nyrup kom til på de Radikales nåde – og for at støtte ham krævede de en borgerlig økonomisk politik. Men i dag kan R ikke længere vælge og vrage mellem rød og blå. Fagforeninger, elevbevægelser, klima- og miljøorganisationer har mulighed for at presse på for en langt mere vidtgående politik end i 90'erne, så Danmark får:

EN RIGTIG RØD REGERING

Johanne Schmidt-Nielsen

GENNEM FØRSTE HALVDEL af 2010 har stemningen på Christiansborg ændret sig markant. I folketings salen er de – til tider temmelig dovne – debatter erstattet af hektisk engagement. Bliver der lugtet den mindste svaghed i modpartens argumentation, ringer det angribende hold efter de MF'ere, der sidder på deres kontorer, og så kommer de ned i salen og skyder løs. Valgkampen er for alvor i gang, og oppositionen er i offensiven. Alligevel vil det være en katastrofe, hvis nogen tror, at oppositionen er sikret sejren. Tag alene det faktum, at der er afgørende forskel på rød og blå bloks økonomiske ressourcer: for oppositionen er et lille forspring ikke nok.

Hvad er der sket? Klassekampen er vendt tilbage. Eller rettere: den er blevet tydelig igen. For nu skal regningen for næsten ti år med VKO betales. Lars Løkke, Lene Espersen og Pia Kjærsgaard har sendt den til dem, der aldrig kom med til festen – eller som var de første, der blev smidt ud fra den.

Hårdest ramt er de arbejdsløse, der først mistede jobbet på grund af den økonomiske krise, der fulgte efter finanskrisen. Og som nu kan se frem til at ryge ud af dagpengesystemet allerede efter to år med henvisning til, at „markedet“ ellers taber tillid til Danmarks økonomi. Det er borgerlig klassepolitik, der er til at tage og føle på.

I Anders Foghs første nytårstale erklærede han ellers klassekampen død. Han tilbød befolkningen en tryl-

ledrik, bestående af løfter om skattelettelser til alle og øget velfærd – et alternativ til politisk kamp om fordelingen af samfundets ressourcer. Kombineret med et klart budskab om et 'Danmark for danskerne' gav denne mikstur sejr ved folketingsvalgene i 2001, 2005 og 2007.

Men trods politiske kommentatorers og journalisters gentagne påstand om, at Fogh førte socialdemokratisk politik, og at der ingen forskelle var på partierne, har retningen hele tiden været klar. Modellen: Skattestop og skattelettelser, der systematisk øgede forskellen mellem top og bund, og som udhulede fællesskabets indtægtsgrundlag. Det var ingen hemmelighed. Finansminister og chefstrateg Claus Hjort Frederiksen (V) formulerede allerede i 2004 strategien kort og præcist i et interview i Børsen: „Vi har to grundpiller: skattestop og bremsen på væksten i den offentlige sektor. Hvis stat, amter og kommuner ikke får flere penge, men økonomien fortsat vokser, vil den private sektor løbe fra den offentlige sektor. Det tager tid, før effekten slår igennem. Men efter 10 år vil den offentlige sektor kun være øget med 5 procent, mens den private er 20 procent større. Så opstår et nyt Danmark.“

Hertil kom de gentagne angreb på de fattigste i vores land gennem blandt andet kontanthjælpsloft, starthjælp og introduktionsydelse. Samtidig er enhver lejlighed blevet brugt til at åbne for private firmaers mulighed for at tjene penge på vores velfærdsydelser. Lars Løkke sørgede endda for overbetaling til de private hospitaler for at være helt sikker på, at aktionærerne kom godt på vej. Bevidst har regeringen forsøgt at presse rummet for demokrati og politiske beslutninger tilbage til fordel for markedsbestemte løsninger og beslutninger.

Med det gigantiske hul i statskassen, som VKO's økonomiske politik har efterladt, står konsekvenserne af et årti med borgerligt flertal nu lysende klare. Så på trods af desperate forsøg fra både V, K og DF på at puste nyt liv i udlændingedebatten kommer folketingsvalget til at handle om andet end islamistisk fundamentalisme, bade-forhæng og burkaer.

Et mere grundlæggende opgør

Under overskriften *skattelettelser eller velfærd* er Helle Thorning på rette spor. De danske vælgere står i højere grad end tidligere over for et reelt politisk valg: Skal vi spare os ud af krisen, eller er det tid til investeringer?

Alligevel er Socialdemokraternes parole en smule misvisende. For et egentligt opgør med skattelettelserne til de mest velhavende kan man næppe kalde skatteudspillet „Fair Forandring“. Godt nok vil S og SF indføre en millionærskat, men de ti procent, der tjener 500-1.000.000 kr. om året, bliver der ikke rørt ved. Og beskatningen af de arbejdsfri indtægter, der opnås gennem aktiespekulation, hæves kun i meget begrænset omfang. Med Fair Forandring vil S og SF ikke være i stand til at leve op til de forventninger og håb, befolkningen har til et regeringskifte i Danmark. Det kræver et mere grundlæggende opgør med markedskræfternes uhammede hærgen, som jo netop har været med til at føre os ud i krisen. For eksempel må der sættes en effektiv stopper for, at langt de fleste kapitaltransaktioner ikke handler om betaling for varer og tjenesteydelser, men er et spekulationscirkus alene med det formål at tjene penge.

Et sådant grundlæggende opgør med hele VKO-ideologien kræver en folkelig deltagelse, der er forankret i andet og mere end de socialdemokratiske kampagnesekretariater. Troen på, at der findes en anden vej, vokser, når forældre og pædagoger finder sammen i fælles kamp mod kommunale nedskæringer og for mere kvalitet i børnenes tid i institutionerne. Den vokser, når fagforeninger og elevorganisationer går sammen om et fælles nej til, at offentlige nedskæringer, lavere lønninger, længere arbejdstid og dårligere SU er vejen ud af krisen. Den vokser, når lavtlønnede offentligt ansatte kvinder kræver ligeløn og respekt for deres arbejde.

FOA's formand Dennis Kristensen har derfor ret, når han siger, at fagforeninger og elevorganisationer aldrig må reduceres til klappende eftersnakkere for det ene eller det andet parti. De skal holde fokus på at skabe bed-

re vilkår for deres medlemmer og gå ind i den politiske kamp med det udgangspunkt. Det fokus – og det pres, det lægger på Thorning og Søvnal – er forudsætningen for, at opgøret med VKO fører til en reel, og ikke mindst nødvendig, forandring af den måde, vores samfund er skruet sammen på.

VK vil bruge udlændinge til at presse lønnen

Når Venstre foreslår, at arbejdsgivere skal kunne ansætte indvandrere til halv løn, er koblingen til kontanthjælpsloft, starthjælp og stadig mere rigide krav om fuldtidsbeskæftigelse som forudsætning for permanent opholdstilladelse til at få øje på. Kynisk spekulerer regeringen i at bruge flygtninge og indvandrere til at presse løn og arbejdsforhold for alle lønmodtagere i Danmark. Forsøget på at skabe en „brun“ underklasse af lønpresse, kombineret med en stadig mere tydelig diskrimination, har fået flere og flere til at sige fra over for VKO's hidtil mest succesfulde redskab: udlændingekortet.

Den udlændingedebat, der igen og igen er blevet brugt som afledningsmanøvre, har tabt pusten, fordi andre og langt mere presserende spørgsmål presser sig på: arbejdsløsheden, fyringerne på hospitalerne, lukningen af lokale folkeskoler. Venstre og de Konservative kan ikke længere med troværdighed påstå, at de er garanter for velfærden.

Også af den grund er mulighederne for et regeringskifte ved det kommende valg gode. Skræmmekampagnens effekt er langt fra så effektiv som tidligere. Op til rydningen af Brorsons Kirke bakkede næsten 30 procent af befolkningen op om den støtte til de irakiske flygtninge, som Enhedslisten ellers stod forholdsvis alene med i det politiske landskab.

Nogle vil måske påstå, at en væsentlig årsag til, at udlændingekortet er falmet, er, at Socialdemokraterne og SF på alt for mange punkter har overtaget VKO's udlændingepolitik. Og det er da også rigtigt, at det til tider kan være svært at se forskel. Det er bestemt ikke en hem-

melighed, at vi i Enhedslisten længe har savnet Socialdemokraterne – og på det seneste også SF – når flygtninges og indvandreres rettigheder skal forsvares.

Men der er forskelle på rød og blå i dansk politik – også på dette punkt. En samlet opposition har meldt ud, at flygtninge maksimalt må vente seks måneder i et asylcenter. Herefter skal de have ret til at arbejde og uddanne sig i det danske samfund. Ligesom en samlet opposition vil afskaffe fattigdomsydelserne som f.eks. start-hjælpen. For udlændingepolitikken gælder det, at selv små forskelle kan betyde liv eller død. I Enhedslisten har vi tænkt at knokle for at trække Helle Thorning og Villy Søvndal i den rigtige retning. Også på udlændingeområdet.

Enhedslistens nye mulighed

Da kameraerne blev tændt ved den afgørende partilederrunde aftenen før valgdagen i 2007, var jeg rystende nervøs. Jeg bad om et ekstra tykt lag pudder for at holde mine røde kinder skjult. Meningsmålingerne var mildest talt ikke opløftende – hverken for den samlede opposition eller for Enhedslisten. Spærregrænsen var faretruende tæt på os.

Et par dage før havde vi i partiets valgkampsledelse besluttet, at jeg skulle tage den afsluttende debat. Jeg var 23 år gammel og havde aldrig før mødt Anders Fogh. Beslutningen var urimeligt vovet, men et nødvendigt sats. For et eller andet skulle der ske.

Hvis jeg dengang havde vidst, hvilke spørgsmål man kan blive udsat for i sådan et program, ville jeg have takket nej. I mit første indlæg fik jeg sagt, at en stemme på Nasser Khader var en stemme på Helle Thorning. Jeg mente naturligvis Pia Kjærsgaard. På tilskuerpladserne bag mig sad Enhedslistens partisoldater bænket. En af dem fortalte mig efterfølgende, at hun havde tænkt „Nå, så gik det galt allerede i første runde, nu ryger vi ud“. Heldigvis opdagede jeg det ikke selv – og anden runde gik bedre. Vi blev genvalgt.

For Enhedslisten som parti er situationen langt bedre i dag. I 2007 fik vi det dårligste resultat siden 1991, først og fremmest fordi vi blev oplevet som et parti, der udelukkende varetog minoriteternes interesser. Igennem de seneste år har vi fået gjort klart, at vi er mere end det.

Vi vil sikre det store flertal bedre vilkår og være med til at løse klima- og miljøudfordringerne.

Enhedslisten har klare svar på de problemer, som størstedelen af befolkningen lider under. Løsningen på krisen er ikke besparelser. Løsningen er ikke at lade de fattigste danskere betale den største del af regningen. Løsningen er at tage pengene der, hvor de er. Det betyder bl.a., at man ikke kan frede de skattelettelser, som de ti procent mest velhavende har fået. At de arbejdsfrie indkomster skal beskattes på lige fod med lønarbejde. At der skal sættes en stopper for de multinationale selskabers skatteunddragelser. Og det betyder, at vi skal have etableret en statslig banksektor, som giver billige lån til produktion og almindelige menneskers behov – for eksempel boligkøb – og som ikke spiller med i det internationale finansmarkeds spekulationslotterier. Enhedslisten har fremlagt en social genopretningsplan for dansk økonomi, der lukker hullet i statskassen uden at vi behøver afskaffe efterlønnen, skære i velfærden eller tvinge danskerne til at arbejde mere.

Som en naturlig konsekvens af dette går vi benhårdt efter at få indflydelse. Men selvfølgelig ikke for enhver pris. Vi stemmer gerne for en rød finanslov, som indeholder forbedringer frem for forringelser og bryder de borgerliges ulighedskurve. Men ingen kan lukke munden på Enhedslisten. Hvis Socialdemokraternes Sass Larsen forsøger at snige sig uden om grundloven, sådan som vi har set Claus Hjort gøre det, da han sendte syge mennesker i aktivering, vil vi gå præcis lige så hårdt til ham, som vi gik til den daværende beskæftigelsesminister.

For første gang i årtier er der reel mulighed for et flertal bestående af S, SF og Enhedslisten. Det skærper naturligvis diskussionen om – og forventningerne til – hvilken politik, et nyt flertal skal føre. Under SR-regerin-

gen fra 1994 til 2001 krævede de Radikale, at der skulle føres borgerlig økonomisk politik. I dag kan de ikke længere vælge og vrage mellem rød og blå. Kombineret med enkelte målinger der viser rent rødt flertal, giver det fagforeninger, elevbevægelser, klima- og miljøorganisationer mulighed for, at presse på for en langt mere vidtgående politik end i 90'erne. Det kan ikke vente til valget er vundet. Det er nu, den kommende regerings program bliver formuleret. Derfor er det så vigtigt, at der foregår en diskussion på arbejdspladser, på uddannelsesinstitutioner og i alle progressive bevægelser: Hvad er det for en politik, som vi ønsker, at vores regering skal gennemføre?

For Enhedslisten er svaret klart: Vi ønsker en regering, som er lige så loyal over for den almindelige befolkning, som Fogh og Løkke har været over for spekulanterne og for de mest velhavende i vores samfund.

Johanne Schmidt-Nielsen (f.1984) har været aktiv i politik siden 1997. Arbejdede som pædagogmedhjælper i en børnehave da hun blev valgt som tillidsrepræsentant og herefter frikøbt af Pædagogmedhjælpernes Fagforening. I 2007 uddannet BA fra RUC. Stillede samme år op til folketingsvalget – og blev valgt ind. I 2009 udnævnt til politisk ordfører for Enhedslisten – den første i partiets historie.

Vi lever i en tid, hvor befolkningen angler efter autenticitet og fællesskab. I en sådan situation kommer det konstruerede til kort. Den nye regering vil gøre det rigtige for Danmark. Oppositionen vil gøre det nødvendige – for sig selv.

ÆGTE POLITIK

Søren Pind

POLITISK TÆFT ER at kunne forudse hvad der sker i morgen, om en uge og om et år – og samtidig være i stand til at forklare hvorfor det ikke skete. Sådan sagde Churchill. Det er også derfor jeg hader politiske forudsigelser. For man udsætter sig selv for risikoen for alskens spot og spe, hvis tingene ikke går præcis som man venter dem. Det er derfor stærkt forbeholdent, jeg har accepteret at skrive denne tekst – og kun pga. Clement Kjersgaards stædige insisteren. Men nuvel:

Jo, det er sandt, at jeg nærer en stærk tiltro til, at regeringen – og Venstre – vinder valget. Det er der flere grunde til. Men lad os starte med lidt historik:

I 1998 faldt jeg over bogen, **The Unfinished Revolution** af Phillip Gould, en af Blairs nærmeste rådgivere. I den bog beskrives kontraktpolitikken, det enkle klare målbare politiske løfte, fokus på medianvælgeren [den „mellemste“ vælger, som er lige langt fra begge fløje, red.], et skattestop etc. Den bog er ubetinget den bedste politiske strategibog, jeg har læst – jeg besluttede mig derfor til at forære den til Venstres daværende formand, Anders Fogh Rasmussen.

Hjemkommet fra en sommerferie kunne Claus Hjort Frederiksen så berette for mig, at alt skulle laves om. Formanden havde i sin franske residens læst en bog, og nu skulle vi have kontraktpolitik, skattestop etc. Resten er historie.

oo'erne blev kontraktpolitikken og Blairismens årti. Det, der kunne måles blev målt. Politiske budskaber skræddersyet. Bød den ene højt, bød den anden højere. Midtervælgeren skulle gøres tryk. Og det blev han. Også i den grad.

I dag sidder Blair ikke længere i Downing Street. Fogh er rejst videre til Bruxelles. Og disse foreteelser er af alle mulige årsager overstået. De er fra en anden – og mere ubekymret – tid. Før finanskrisen. Der indtrådte også i befolkningerne en mistillid til den politiske systematik overfor dem selv. Mærkværdigt, i virkeligheden, set i lyset af at kontraktpolitikken blev indført netop for at genetablere tilliden til det politiske løfte.

Men nuvel. Finanskrisen kom. Og var i virkeligheden på mange måder kulminationen på en politisk udvikling, hvor der var behov for en eksplosion. Så meget var ophobet gennem årene, at noget voldsomt måtte ske. Det gjorde det så.

Det var som om en længsel efter det ikke-konstruerede latent voksede og voksede. Og i dag er det der. Siger jeg. Folk vil have politikere, der er sig selv. Politikere, der ikke er konstruerede, men virkelige – med fejl og mangler, som den slags nu har. Autentiske mennesker. Take it or leave it.

Deri mener jeg, den nye regerings afgørende forskel til oppositionen er.

Meget er sagt om vores statsminister – men han er den han er. Han sveder. Kan være vrissen. Men han slås. Han kæmper for det, han tror, er det rigtige. Han påtager sig et ansvar for Danmark.

Oppositionen har valgt den stik modsatte vej. Og i virkeligheden en kopi af den gamle strategi fra oo'erne. Et plasticprodukt, hvor man søger at indrette sig politisk, som man tror folk vil have det. Tag nu for eksempel den efterhånden komplet gennemhullede såkaldte „Fair Løsning“, hvor det i første omgang lykkedes at sælge det nemme budskab om at alt ville løse sig, hvis danskerne arbejdede blot 12 minutter mere. Budskabet stod ikke for nærmere prøvelse. Det viste sig at være et konstrueret produkt, der hverken stod for politisk diskussion eller tidens alvor. Det stod klart, at den nye regering vil gøre det rigtige for Danmark. Oppositionen vil gøre det nødvendige – for sig selv.

Forskellen kan lyde som lille. Men er det ikke. Ikke i en tid, hvor befolkningen efterspørger og angler efter

autenticitet og fællesskab. I en sådan situation kommer det konstruerede til kort.

Det er en afgørende forudsætning, at regeringen netop formår at forklare, og vise, at det er en ny regering. At Fogh var Fogh. Og Løkke Løkke. Det følger af, hvad jeg skrev ovenfor, at der var indtrådt en – naturlig – træthed overfor oo'erne. Og at det i denne sammenhæng netop ikke nytter blot at videreføre den samme politik og den samme tilgang.

Socialdemokraterne bestred magten i Danmark helt fra 1953 til 1968 (man kan diskutere om ikke det i virkeligheden gør sig gældende helt tilbage fra 1947, men nuvel). Den lange periode ved magten kunne kun lade sig realisere, fordi partiet flere gange skiftede formand, og flere gange repræsenterede og forenede både traditionen og fornyelsen.

År 2010. Statsministeren foretog den største regeringsomdannelse i nyere tid. Han lagde flere ambitiøse projekter frem, der lagde en ny retning i forhold til den gamle regering. Den økonomiske Genopretningspakke brød med kontraktpolitikken – naturligvis først og fremmest af nødvendighed. Men gjorde det også symbolsk. Og etablerede i sin essens en scene, hvor den enkelte politiker må tage ansvaret på sig. I det hele taget skal man afholde sig fra at love for meget i en volatil [omskiftelig, skrøbelig, red.] tid – om noget overhovedet.

Også dér er der en voldsom forskel på de måder, regeringen og oppositionen griber sagerne an på. I hele regeringens tilgang er der en stilfærdig, men dyb, national undertone, der grundlæggende handler om, at få sejlet Danmark igennem den høje sø. Den tilgang er så godt som fraværende for oppositionen.

De seneste meningsmålinger er da også vendt. Fra et nærmest historisk lavt udgangspunkt er regeringen nu – mindst – side om side på point med oppositionen.

Skyldes det så ikke også Helle Thorningsskattesag? Hmm. Regeringen har jo også haft sit. Så mon. Målingerne vendte sådan set også før denne sag kom frem. Men skadet regeringen har den vel ikke.

I en situation, hvor vælgerne efterspørger autenticitet, er der i sagens natur pludselig også stærkere grænser for, hvor forskellig en politikers handling kan være fra politikerens udsagn. For en venstremand er det ikke noget problem at sætte sit barn i en privatskole. For en socialdemokrat, der skælder ud på forældre der sætter deres børn i privatskole for at svigte fællesskabet, er det uligt sværere. Og nej, en socialdemokrat kan ikke prædike højere skatter og at enhver skal svare sit, hvis man aner, at den personlige pekuniære tilgang måske har spillet en større rolle end som så. O.s.v.

Regeringen er sig selv. Nogen vil ikke synes, den skinner af høje hæle, brillantarmbånd og diademer. Der vil være dem, der efterspørger mere glamour og mere show. Men i sin essens er regeringen Lars Løkke Rasmussens. En mand, der er vokset op i Græsted. Der kender Hallen. Duften i cafeteriet af friture og pommes frites. Der ved, hvor meget danskerne egentlig er optaget, landet over, af deres lokalsamfund. Der, selv i en kommune, som viceborgmester, har skruet holdbare frit-valgs-løsninger sammen for ældre. Der har siddet med fingrene helt nede i sundhedssystemets maskinrum. Der har forhandlet med verdensledere og frembragt et resultat, der i stigende grad anerkendes til at være meget bedre end sit rygte.

Jo. En opposition skal udgøre et alternativ. Jeg må sige, jeg har svært ved at se det.

Søren Pind (f.1969) blev i februar 2010 udnævnt til udviklingsminister. Uddannet cand. jur. 1997. Medlem af Venstres Ungdom siden 1985, under jurastudiet ansat som medlemssekretær for partiets folketingsgruppe. I 1994 valgt til Københavns Borgerrepræsentation og 1997-2006 borgmester for byens Bygge- og Teknikforvaltning. I 2005 valgt til Folketinget. Forfatter til bl.a. „Friheden duer til alt godt“ (2002) og „Kære Søren“ (med Søren Krarup, 2003).